

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 632

ÉÉN TEGEN VELEN

20 CENT

Vlak achter den man met het zware valies rende een politiebeambte, gereed hem neer te slaan.

NIEUWE SERIE.

EEN TEGEN VELEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Ondank is 's werelds loon.

Het hoofdbureau van politie van Manhattan, dat wil zeggen het eigenlijke New-York, is gelegen op nr. 240 van de Center Street. Het is een tamelijk log gebouw, lang geleden daar ter plaatse neergezet, en dat nog herinneringen wekt aan den tijd toen Engelschen en Hollanders daar in Nieuw Amsterdam elkander den voorrang betwistten, een strijd die uiteraard moest eindigen met een overwinning van den Brit, die het in getalsterkte verre van den Hollander won.

Op het oogenblik dat deze episode in het leven van Raffles een aanvang neemt — een episode die misschien wel eens de laatste had kunnen zijn — scheen er een soort van ongewone levendigheid te heerschen in dat Hoofdbureau, want vele boden, politieagenten en brigadiers liepen er heen en weder door de hol klinkende gangen, renden de trappen op, en schenen allen het vertrek waar de Hoofdcom-

missaris van Politie, mijnheer Harper, placht te zitten, tot einddoel van hun omzwervingen te hebben gekozen.

Telkens rinkelde de telefoon, deuren gingen open en zogen zich vanzelf weder toe, korte bevelen klonken, en pas langzamerhand werd het weder stil.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen hoofdcommissaris Harper op eenigszins plechtige wijze achterover ging leunen in zijn gemakkelijken stoel en zijn blikken liet gaan over een achttal commissarissen, die in een wijden boog voor zijn bureau waren gezeten, met strakke gezichten, en blijkbaar op een of andere mededeeling wachtende.

Harper was een tamelijk kleine man, althans voor een Amerikaansch politiebeampte, want vooral te New-York kiest men ze bij voorkeur onder de grooten en sterken, en hij had een volbloedig temperament, tamelijk op-

vliegend, hetgeen viel af te leiden uit zijn ge-laatskleur, het schitteren van zijn kleine oogen, en zijn korte, driftige bewegingen.

Hij was gezeten achter een breed, lang bureau-ministre, dat schuins voor een der drie breede, van stevige traliën voorzien ramen van het vertrek op de eerste verdieping gelegen was.

Aan de korte zijde van dat bureau, met zijn gelaat naar het raam gekeerd, zat zijn griffier voor zijn schrijfmachine, die bezig was een of ander stuk over te typen, en zich daarmee haastte, want de machine ratelde, alsof er een mitrailleur werd afgevuurd, en klaarblijkelijk was het wachten alleen nog maar op hem. Wat de commissarissen betreft, zij waren een voor een binnen gekomen, en de eerste zat daar zeker minstens al een half uur, zonder dat er een woord met hem gewisseld was.

Maar eindelijk zweeg de machine en de griffier maakte het blad papier los, wierp er een vluchtigen blik op, en verklaarde:

„Ik ben gereed, mijnheer!”

„Het was tijd, mijnheer Duke, het was meer dan tijd!” zeide Harper, die sedert eenige oogenblikken ongeduldig met zijn knokkels op het blad van zijn bureau had getokkeld, hetgeen nu juist niet de ware methode is, om iemand, die haastig iets moet afmaken, op zijn gemak te stellen.

Nu was het volkomen stil in het vertrek.

Men hoorde niets anders dan het gerucht daarbuiten, in de Center Street, en in de dichtbij liggende Franklin Street.

Beide straten liggen buiten de sfeer van het drukke verkeer, en zij worden zoo weinig begaan dat er zelfs geen bezwaar tegen kon zijn een dubbel tramspoor door de Franklin Street aan te leggen, iets, wat men in New-York maar zeer zelden zal aantreffen.

Daar vieren de viaductspoorweg, de underground, de motorbus, en de taxi hoogtij.

Harper had een potlood genomen, speelde er wat mede, en keek naar buiten, waarschijnlijk om zijn gedachten te kunnen verzamelen.

Vanwaar hij zat kon hij, door het raam kijkende, juist het grootste gedeelte van de gevangenis zien, en bijna het geheele Paleis van Justitie. Laatstgenoemd gebouw vertoont een bouwstijl, die waarschijnlijk geïnspireerd is op de laat-Italiaansche renaissance, met zijn groote boogvormige vensters, zijn vier zware kolommen naast den monumentalen ingang, en zijn zonderlinge tierelantijntjes en versierse-len boven en tusschen de ramen in.

Het Paleis van Justitie is van de gevange-

nis gescheiden door de Franklinstraat, en de beide gebouwen zijn verbonden door een brug, die ook al een imitatie lijkt te zijn van een soortgelijke brug in Rome. Zelfs den naam hebben zij gemeen, want zoowel in de Eeuwige Stad als in het moderne New York heeft de spraakmakende gemeente deze luchtbruggen gedoopt met den naam van „Brug der Zuchten”.

In elk geval is die naam niet slecht gevonden, want langs deze luchbrug over de Franklin Street, die ongeveer acht meter boven den beganen grond ligt, van alle zijden is afgesloten en licht ontvangt door een viertal boogvormige ramen, links zoowel als rechts, worden de gevangenen gevoerd, die zitten opgesloten in het massieve, groote gevangenisgebouw, en door den rechter in het Paleis van Justitie moeten worden gehoord.

En voor menigen misdadiger heeft dit kleine bruggetje een nog vreeselijker beteekenis gekregen, wanneer het de overgang beduidde van het leven naar den dood — dan had de jury in het Paleis van Justitie het noodlottig woord gesproken, dat hem verwees naar den electrischen stoel — en zijn gang over de Brug der Zuchten was de allerlaatste geweest.

Misschien inspireerde dit gezicht mijnheer Harper, want hij begon plotseling te praten, met een diepe, wat gorgelende stem, telkens ophoudend om te kuchten, waarbij hij de smalle, witte hand met een keurig gebaar voor den mond bracht, wat een weinig dwaas stond, want hij trok er een zeer barsch gezicht bij.

„Mijne heeren!” zoo begon hij. „Ik heb u hier laten ontbieden om met u te spreken over een zaak van groot gewicht, die ons aller aandacht gedurende langen tijd in beslag zal moeten nemen, naar ik vrees.”

Hij wachtte even, keek den kring van commissarissen rond, die daar allen in dezelfde houding zaten, met hun petten op hun knieën, en vervolgde toen:

„Mijne heeren, wij mogen het er thans voor houden, dat de beruchte Bende van het Kwade Oog, die New York jaren achtereen met schrik en ontzetting heeft weten te vervullen, thans tot het verleden behoort. Ik wil niet ontken-nen, dat er hier en daar nog eenig teeken van leven valt te bespeuren, maar die laatste stuiptrekkingen zullen ook spoedig ophouden, en dan mogen wij zeggen, dat er, dank zij de voortvarendheid, de schranderheid, en den ijver van de New Yorksche politie een einde

is gemaakt aan een schrikbewind, dat ons over het hoofd dreigde te groeien."

Harper hield weer een oogenblik op, als verwachtte hij tegenspraak. Toen die uitbleef, vervolgde hij met stemverheffing:

"Ik spreek van den ijver en de schrandereheid van de politie, en daar blijf ik bij! Ik had eigenlijk gedacht dat een uwer den naam zou noemen van John Raffles!"

"Dat was ik ook van plan, chef!" zeide één van de commissarissen rustig. "Ik zal mij er wel voor wachten, een aanmerking te maken op den ijver van onze mannen, die gedaan hebben wat zij konden, maar het moet mij toch van het hart, dat wij met onze maatregelen tegen de Bende niet zouden staan waar wij nu staan, wanneer John Raffles ons daarbij niet zeer krachtadig geholpen had. De moed van onze mannen werd bij hem tot waaghalzerij, onze ijver was bij hem een arbeid van dag en nacht, en wat onze schrandereheid betreft — men mag ze in Raffles gerust genie noemen!"

"Ik merk niet zonder eenige verwondering, commissaris Curwood, dat u de belangen van dien Raffles warm bepleit!" zeide Harper op scherpen toon.

"Zijn belangen bepleit?" hernam Curwood langzaam. "Pardon, daaraan heb ik niet gedacht! Ik heb alleen zijn kwaliteiten in het licht gesteld, en het wil mij voorkomen dat dit geheel iets anders is!"

Harper maakte een ongeduldig gebaar, en riep toen uit:

"In ieder geval komt gij voor hem op! Gij steekt dien Engelschen boef in de hoogte alsof . . . alsof hij . . ."

"Ik geloof niet dat hij een boef is, chef!" viel Curwood hem rustig in de rede. "Dien indruk maakt hij in het geheel niet!"

"Hebt gij hem dan gezien?" riep Harper vinnig uit.

"Dat niet, tenminste niet met mijn weten! En ik ga ook alleen maar met zijn daden te rade! En ik blijf er bij dat die man een misdadiger mag zijn, maar in ieder geval geen schurk, zelfs geen schelm en in het geheel geen boef! Uit alles wat hij doet blijkt het voldoende, dat hij een gentleman is, en niet alleen naar het uiterlijk, want de ergste schavuit kan zich wel manieren aanwennen, die hem een plaats zouden aanwijzen zelfs in de fijnste salons, maar naar het innerlijk! Zouden wij niet ter zake komen chef?"

Harper wierp Curwood een boozen blik toe, want hij hield er niet van, dat men hem

van zijn apropos afbracht en vervolgde toen:

"Mijnentwege zal hij dan een heer zijn! Maar hij is dan toch een heer die steelt, een stelende heer is net zoo goed een dief als een stelende schooier, en ik zal zoo vrij zijn, mijnheer Curwood, dien dief te vatten, zoodra ik er de kans toe zie! En ik hoop, ondanks uw principes en uw opvattingen dat ik u daarbij aan mijn zijde zal vinden!"

"Daarop kunt gij natuurlijk rekenen, mijnheer!" antwoordde Curwood koeltjes. "Ik weet wel wat mijn plicht mij voorschrijft. Mag ik er u op wijzen, dat ik over een half uur een zeer gewichtige conferentie heb met een tweetal van mijn inspecteurs?"

Harper wierp Curwood nu een woedenden blik toe, en de ander keek hem ijskoud aan, bij wijze van antwoord. Voor geen van de aanwezigen was het een geheim, dat beide mannen een hekel aan elkander hadden, en dat beiden hun best deden, den ander het leven zuur te maken. Curwood streefde naar den post van hoofdcommissaris, die echter voorloopig wel voor hem onbereikbaar zou blijven, want Harper was nog geen 53 jaar, en kon dus nog minstens 7 jaren zijn post blijven waarnemen, en Harper op zijn beurt moest zijn betrekking tot het uiterste verdedigen, want hij behoorde niet tot de slimsten, hij had in den strijd tegen de Bende een paar leelijke flaters geslagen, en hij wist dat er niet zeer veel meer behoefde bij te komen, of men zou hem van hoogerhand loozen, en dan was het niet twijfelachtig, wie zijn plaats zou moeten innemen!

En alsof de beide mannen elkander dit zooveel met zoovele woorden hadden gezegd, zoo duidelijk sprak de blik, dien zij met elkander hadden gewisseld.

Het was even heel stil in het groote vertrek, en toen begon Harper weder:

"Ik zal mij van iedere appreciatie betreffende de verdiensten van mijnheer John Raffles onthouden en ik zal alleen de feiten als richtsnoer nemen. En die feiten zeggen mij, heeren, dat het nu uit moet zijn, en dat wij, nu de strijd met de Bende volstreden is, waarbij — dit erken ik zelf — Raffles ons goede diensten heeft bewezen, verplicht zijn, gehoor te geven aan het verzoek van de Engelsche Justitie tot uitlevering van dien man! Maar voor wij daartoe overgaan, hebben wij zelven nog een appeltje met hem te schillen! Ik behoef daartoe slechts den naam te noemen van Thomas Harris. . ."

Weer hield hij op, om haastig den kring van

commissarissen rond te zien, wier gezichten onderscheidene aandoeningen weerspiegelden, verbazing, nieuwsgierigheid, spot en ook woede.

„Ik zal mij hier opnieuw onthouden van elke waardeering der persoonlijkheid van mijnheer Thomas Harris," ging Harper voort. „Sommigen noemen hem een flesschentrekker, anderen gaan verder en noemen hem een gevaarlijken oplichter, ik bepaal mij er toe, te zeggen dat hij buitengewoon rijk is! Gij allen kent zijn geschiedenis van de laatste dagen. Hij werd midden op den dag door de Bende ontvoerd, en dienzelfden nacht werd er in zijn woning ingebroken, zijn brandkast werd geplunderd, en de dader was Raffles. Hij werd als het ware op heeterdaad betrapt, maar helaas, vijf of zes mannen schenen nog niet voldoende te zijn, om hem te bewaken, want in het politiebureau van de wijk schudde hij zijn boeien af, alsof het een paar vuile manchetten waren, en sprong, letterlijk voor uw neus, commissaris Dainty, eerst op uw schrijftafel en toen door een raam, en verdween!"

Commissaris Dainty, tot wien deze woorden gericht waren, kreeg een kleur, schoof onrustig op zijn stoel heen en weer, en hakkelde:

„Niemand had zoiets kunnen voorzien, chef! Als wij van te voren geweten hadden met wien wij te doen hadden, maar hij riep ons op het laatste oogenblik zijn naam toe, even voor hij naar buiten zou springen! Het spijt mij. . . ."

„Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen!" viel Harper hem sarcastisch in de rede. „Nu, ik ga verder! Raffles maakte toen een zeer groote som buit, maar daar schijnt hij nog niet mee tevreden te zijn geweest! De schurken die Harris ontvoerd hadden, eischten van zijn vrouw een losprijs van 250,000 dollars! En wat doet de Engelsche Gentleman Inbreker? Hij gaat Harris uit zijn schuilplaats bevrijden, begeeft zich onder het mom van een der Bendeleden naar mevrouw Harris, in het holst van den nacht, en perst die doodelijk ontstelde vrouw den losprijs af, dien zij dan ook dadelijk betaalt, uit vrees voor haar leven!"

„John Raffles heeft nog nimmer een mensch om zulke redenen gedood, chef!" zeide commissaris Curwood kalm.

„Mijnentwege! Maar dat wist mevrouw Harris helaas niet! Zij was bang voor zijn revolver, en zij betaalde! Naar de maan met al je spitsvondigheden! Hij nam haar het kwart miljoen af, en de bandieten vischten achter het net!"

„Maar daarentegen had zij haar man weer teruggekregen," merkte Curwood op.

Harper keek hem strak aan, en hernam langzaam:

„Mijnheer Curwood, ik ben geen gedachtenlezer en ik kan dus onmogelijk zeggen, welke wel de gevoelens zijn geweest die er wakker werden in het gemoed van mevrouw Harris, toen zij 250,000 dollars voor haar verdwenen en weer terug ontvangen echtgenoot moest neertellen. Booze tongen verzekeren, dat zij er in normale omstandigheden geen 250 dollar voor over gehad zou hebben. Dat raakt mij trouwens niet. Ik heb alleen rekening te houden met het feit, dat John Raffles alleen reeds van mijnheer Harris een totaal bedrag van bijna 400,000 dollars wist los te krijgen. Primo door inbraak en diefstal, secundo door afpersing, want ik moet er tot mijn spijt aan toe voegen, dat uwe agenten, commissaris Dainty, helaas niet vlug genoeg waren, om Raffles te beletten zijn buit uit het raam toe te werpen aan een handlanger, die daarbuiten stond te wachten."

Commissaris Dainty mompelde iets onverstaanbaars maar gaf geen antwoord.

Het was maar al te waar, zijn mannen hadden zich bij die gelegenheid niet van hun snuggersten kant laten kennen.

„En nog ben ik er niet!" ging Harper voort, heftig met zijn dik potlood op den tafelrand slaande. „Een paar avonden tevoren slaagde een zoogenaamde Perzische Prins er in, geholpen door een even dubbelzinnigen secretaris voor bijna twee honderd duizend dollar aan juweelen te stelen, tijdens een voorstelling in het stampvolle Olympia Theater, in de zaal zoowel als achter de coulissen, en met zijn buit ongehinderd te ontkomen. Welnu, alles duidt erop, dat ook deze stoutmoedige roof — gij ziet wel commissaris Curwood, dat ik den keizer geef wat des keizers is — ik zeg dus, dat deze stoutmoedige roof eveneens op rekening moet worden geschreven van onzen edelmoedigen, hoogstaanden, onovertreffbaren edelman, om meer in den stijl te blijven van mijnheer Curwood! Onze dappere held heeft dus binnen een paar weken tijds omtrent 600,000 dollars weten te stelen, aan juweelen en contanten — en — ik vind dat er nu maar eens een einde aan moest komen, want de geheele Bende van het Kwade Oog, met haar uitstekende organisatie en haar duizenden leden, had dan toch nog wel een half jaar noodig om hetzelfde bedrag te stelen, waarvan mijnheer John Raffles zich in een paar weken

meester maakt. Kort en goed, hij mag ons dan geholpen hebben, maar wij hebben zijn hulp niet meer noodig, en ik heb u hier bijeen laten komen mijne heeren, om u een opdracht te geven, Raffles zoo spoedig mogelijk te arresteerden."

Na deze woorden bleef het weder eenigen tijd stil in de groote kamer.

De commissarissen wierpen elkander verstolen blikken toe, toen kuchte er een, een twee volgde, een derde draaide zijn pet in zijn handen rond, een vierde bestudeerde de rosetten aan de hooge zoldering, en ten slotte was het weder commissaris Curwood, die uiting gaf aan de gevoelens van alle anderen, toen hij opmerkte:

„Natuurlijk zullen wij u allen helpen, mijnheer Harper, en uw instructies zullen nauwkeurig worden opgevolgd. John Raffles zal dus worden gearresteerd. Ik ben echter wel verplicht, u onder het oog te brengen, dat er zich een klein bezwaar voordoet, dat allicht aan uw aandacht kan zijn ontsnapt, waardoor de tenuitvoerbrengring van uw bevelen misschien eenigszins vertraagd zal worden."

„En mag men weten, commissaris Curwood, wat dat bezwaar zou kunnen zijn?" vroeg Harper ongeduldig, met een boezen blik op den spreker.

„O, het heeft eigenlijk weinig om het lijf, wij weten alleen maar niet waar Raffles is!"

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mijnen en contramijnen.

De conferentie met de commissarissen van de wijk had omstreeks een uur geduurd, allen waren weder naar hunne bureaux teruggekeerd, mijnheer Harper had geluncht in een naburig restaurant, hij was alweder teruggekeerd, had eenige verdachten gehoord in een zaak van afpersing, waarvan hij zich heel veel

voorstelde, omdat de schuld volgens hem vaststond, en hij de instructie op een even schrandere als snelle wijze dacht te hebben voorbereid, en nu was het omstreeks half drie in den middag.

Juist op dat oogenblik stond Harper voor één van de ramen van zijn werkkamer, en keek

naar buiten, terwijl hij zijn tanden reinigde met een gouden tandenstoker, toen hij half tot zichzelf, half tot den griffier Duke sprak:

„Wat moet Curwood nu al weer van mij? Zou hij soms al iets ontdekt hebben? Daar komt hij aan in de auto.”

De griffier wierp een tamelijk onverschilligen blik op de straat, en zag juist, hoe de kleine, grijze politieauto een zeer smalle twee-zitter, die door een agent bestuurd werd, stil stond voor het breede trottoir, en hoe Curwood er uit stapte, en in het gebouw verdween.

Er verstreken eenige minuten, toen werd er op de deur geklopt, en een agent kondigde het bezoek van commissaris Curwood aan.

Harper knikte kortaf, zonder een woord te zeggen, en een oogenblik daarna stond Curwood in het vertrek, en wisselden de beide mannen opnieuw een van die blikken, die voldoende hunne wederzijdsche gevoelens van afkeer en vijandschap aan den dag brachten.

„Gaat u zitten, commissaris!” zeide Harper kortaf, terwijl hij zelf achter zijn bureau plaats nam. „U komt natuurlijk over Raffles spreken?”

Curwood had reeds plaatsgenomen, knikte langzaam, en antwoordde:

„Ik geloof niet dat eenig ander onderwerp belangrijk genoeg zou zijn, om beslag te mogen leggen op uw tijd, chef! Ik geloof iets te hebben ontdekt, wat ons van dienst kan zijn, om de verblijfplaats van Raffles op te sporen. Wij hebben een vrouw in de gevangenis, een zekere Maria Kirsch, een acrobate, die een paar dagen geleden een aanslag heeft gepleegd op het meisje Olga Boguljow, eveneens acrobate.”

Harper wreef zich over het voorhoofd, als in diep nadenken verzonken, en zeide toen:

„Ja, dat herinner ik mij! Die Duitse vrouw beschuldigde het meisje er geloof ik van, betrekkingen te onderhouden met haar echtgenoot! Zij liet door een handlanger, die haar verraden heeft, een van de draden half doorvijlen, waaraan de trapèze van dat meisje hing, en zij zou zeker den nek hebben gebroken, als zij niet geholpen was door haar drie mannelijke medewerkers, die zich naar haar wisten toe te slingeren, en haar veilig in het net konden laten vallen!”

„Uw geheugen is voortreffelijk, chef!” zeide Curwood spottend. „Welnu, mijn onderzoekingen hebben zoo goed als onomstootelijk vastgesteld, dat op zijn minst twee van die

trapèze-werkers Raffles en één van zijn helpers moeten zijn geweest!”

Harper slaakte een kreet en riep:

„Maar is die man dan des duivels! Vertoont hij zich dan in alle gedaanten!”

„Dat schijnt wel zoo!” antwoordde Curwood droogjes. „Hoe het ook zij, toen ik gisteren die vrouw Maria Kirsch eens scherp ondervroeg, nadat zij de daad al bekend had, toen kwamen er zaken voor den dag, die mij op het spoor schenen te leiden van Raffles....”

Harper kwam rechtop in zijn stoel zitten, staarde den commissaris boos aan, en zeide langzaam:

„Gisteren? Heb je haar gisteren ondervraagd? En was dat zoo geheim, dat je mij dat vanmorgen niet had kunnen mededeelen?”

„Pardon, chef, daartoe had ik geen gelegenheid! Ik weet dat ik een verzuim gepleegd heb, en ik nam mij telkens voor, u even te telefoneeren....”

„Wie praat er van telefoneeren!” riep Harper ongeduldig uit. „Je had het me kunnen zeggen, toen je hier vanmorgen bij me was. Toen hield je je van den domme! Iedereen weet wel hoe het tusschen ons staat, maar....”

Curwood stond nu op zijn beurt op, en er lag een mengeling van angst en de grootste verbazing op zijn gelaat, toen hij zeide:

„Vanmorgen? Ik zou vanmorgen hier bij u geweest zijn?”

„Houdt je mij voor den gek?” schreeuwde Harper. „Ben je hier soms niet geweest met Nick French, met Dainty, en met de anderen, omdat ik jullie heb opgeroepen?”

„Opgeroepen? Wanneer?” riep Curwood, die nu zelf zeer opgewonden was.

„Vanmorgen om negen uur! Maar man, wat sta je daar als een zoutpilaar! Je moet toch die oproep ontvangen hebben, anders was je toch niet gekomen! Ik waarschuw je Curwood, drijf niet den spot met mij, want je kent mij nog niet! Ik zou....”

„Maar ik heb in het geheel geen oproep van u ontvangen,” schreeuwde Curwood die vuurood was geworden. „Ik heb den geheelen morgen in de gevangenis en in mijn eigen bureau doorgebracht! En als ge het niet gelooft, ondervraag dan per telefoon mijn personeel! Ik heb hier geen voet gezet, op mijn woord van eer, en als hier een Curwood is geweest, dan.... dan....”

Na deze woorden bleven de beide mannen elkander een oogenblik sprakeloos aanstaren, geheel ontdaan, maar Curwood herstelde zich het eerst, en barstte uit:

„Er kan niet aan getwijfeld worden. Dan is natuurlijk een ander in mijn plaats gekomen, en die ander kan niemand anders geweest zijn dan John Raffles!”

„Maar hoe is dat mogelijk? Hoe kon hij belletten dat mijn oproep u bereikte?”

„Wat beteekent dat voor een man als hij is? Wat is voor hem gemakkelijker, dan de telefoondraad af te takken, en de boodschappen van het hoofdkwartier op te vangen? Hij zal zich in de een of andere vormomming natuurlijk in ons politiebureau hebben binnen gesmokkeld, misschien als gemeentewerkman, en hij heeft kunnen luisteren! Hij zelf ontving dus den oproep, en niet ik!”

„Maar hoe kon hij het voorzien, dat ik de commissarissen zou ontbieden?”

„Of hij nu juist dat voorzien heeft weet ik niet, maar een buitengewoon voorzichtig man als hij is, heeft natuurlijk als volgt geredeneerd: Men heeft mij bij de politie voorloopig niet meer noodig, de Bende is zoo goed als vernietigd, ik heb zeer veel op mijn kerfstok, en de hoofdcommissaris van politie zal dus wel spoedig strenge maatregelen tegen mij gaan nemen!”

„Nu, dat klopt dan ook!” zeide Harper grimmig. „Maar één ding vat ik niet, hoe hij hier heeft kunnen binnenkomen, zonder dat iemand het gemerkt heeft!”

„Integendeel, uw heele personeel heeft het gemerkt!” hernam Curwood spottend. „Maar wat kwam dat er op aan, nu hij zoo sprekend op mij geleeke, dat zelf gij u vergist hebt? Wij beiden hebben grijze oogen, ongeveer van dezelfde kleur, en als de kleur van de oogen maar eenmaal dezelfde is, dan bestaat er voor Raffles geen gezicht, of hij ziet kans om het na te maken! Mijn neus is misschien wat grooter dan de zijne, welnu, dan heeft hij den zijne eenvoudig verlengd! Ben ik magerder in mijn gezicht? Dat kan hij gemakkelijk bereiken door het aanbrengen van wat slagschaduw met een lichtblauwe kleurstof. Verschilt de kleur van mijn haar met die van het zijne? Het zou wat, hij kleurt het zijne, hij friseert het, of hij strijkt het plat, hij maakt er een scheiding in, of hij kamt het naar achteren, en wanneer dat alles niet voldoende zou zijn, dan zet hij een van die kunstige pruiken op, die hij zelf met zooveel meesterschap weet te maken, en waarnaast de producten van de beste tooneelkappers in het niet zinken! Wij behoeven er niet veel langer over te praten, ik kan mij zeer wel voorstellen, dat Raffles op mij gele-

ken heeft, zooals de eene druppel water het doet op den anderen.”

Weer zaten de beide politiebeambten eenige oogenblikken zwijgend tegenover elkander, en toen hernam Harper op bitteren toon:

„Nu, dat is een fraaie zaak! Dus nu weet Raffles alles, wat hier besproken is, hij kent alle maatregelen, die wij dachten te nemen, en hij kan ze ontloopen en den spot met ons drijven!”

„Dat is gelukkig nog niet zoo zeker!” riep Curwood uit. „Want Raffles zal denken, dat zijn bedrog nog niet is uitgelekt!”

„Onmogelijk! Hij moet natuurlijk verwachten, dat alles nog vandaag aan het licht zou komen, zoodra wij beiden maar met elkander zouden spreken!”

„Maar dat is het juist! Vanmorgen om negen uur nog was ik voornemens, een dienstreis te maken, die vier dagen zal moeten duren, ik had reeds alle maatregelen genomen, en ik gaf mij bevelen, en als Raffles in mijn bureau is geweest, wat niet betwijfeld kan worden, dan moet hij alles hebben gehoord, en niet beter hebben geweten, of ik zou inderdaad op reis gaan, en hem voor minstens vier dagen de vrije hand laten!”

De oogen van Harper begonnen te schitteren, toen hij uitriep:

„Dan is misschien nog niet alles verloren, tenminste wanneer het Raffles niet is ter oore gekomen, dat je niet bent op reis gegaan!”

„Dat is zoo goed als onmogelijk!” riep Curwood opgewonden uit. „Luister maar! Ik had daar op het politiebureau mijn valies laten brengen, reeds voor de helft door mijn vrouw gevuld met ondergoed en reisbenoodigdheden, en pakte daarin nog papperassen, die ik wilde medenemen. Toen ik omstreeks half tien vertrok, dat is zoowat den tijd, toen hier de samenkomst begon. . . .”

„Dat was om half elf!”

„Des te meer reden om aan te nemen, dat Raffles moest gelooven, dat ik op reis ging! Want hij heeft door de telefoon natuurlijk het juiste uur vernomen, en toen moest hij zich zoo gauw hij maar kon verwijderen, om zich te gaan vermommen. Kwam de zoogenaamde Curwood als een der eerste?”

„Neen, hij was de laatste die binnentrad, want ik herinner me nog, dat ik je daarom had willen berispen en het eigenlijk vergeten heb!”

„Dat ben ik dus misgelopen!” merkte Curwood sarcastisch op. „Nu, toen ik het bureau verliet wist ik zelf niet beter, of ik zou een uur later op den trein zitten. Maar toen ik aan het

station was, werd ik daar vanwege het ministerie van Justitie opgebeld, en ik kreeg het bevel, mijn dienstreis nog een paar weken uit te stellen, omdat ik was aangewezen als begeleider van een vijftal Parijsche politieautoriteiten, die, zooals gij weet, een studiereis maken door de voornaamste steden van de Staten, om er de regeling van het verkeersvraagstuk en nog enkele andere zaken te bestudeeren. Dat besluit was pas op het allerlaatste oogenblik genomen, en ik had die benoeming alleen te danken — of te wijten, als ge wilt, — aan de omstandigheid, dat mijn collega uit Brooklyn, die aanvankelijk was aangewezen om als gids te dienen voor de vijf heeren, plotseling ongesteld was geworden. Welnu, het is menselijkerwijs gesproken onmogelijk dat Raffles daar iets van af weet!"

"Kan hij zelf niet getelefoneerd hebben!"

"Met welk doel zou hij dat gedaan hebben?" riep Curwood uit een weinig ongeduldig. „Dan zou hij immers zijn eigen spel in de war hebben gegooid! Het was immers juist in zijn kaart gespeeld, dat ik vier dagen van het tooneel verdween! Bovendien, hij wist ook niet aan welk station ik zou vertrekken, want hij kende mijn plaats van bestemming niet. Ik had bevel gekregen om die geheim te houden, en ik weet dus heel zeker, dat ik er op het bureau niet over gesproken heb."

"Dus volgens jou moeten wij ons houden, alsof je werkelijk vertrokken bent, en hem vrij spel laten?"

"Ongetwijfeld! Want het is de eenige manier, om hem toch nog in handen te kunnen krijgen. Ik zal u eens zeggen, waarom ik dat vermoed. Raffles heeft vanmorgen mijn rol gespeeld, en hij heeft kunnen zien, dat iedereen hem aanzag voor commissaris Curwood. Bedenk nu eens, welke ontzaglijke voordeelen het hem zou kunnen opleveren, als hij eens vier dagen achtereen mijn rol kon blijven spelen."

Harper gaf een schreeuw van schrik, van ongeloof ook, en riep uit:

"Dat zal hij toch niet durven?"

"O ja, hij zal het wel durven!" antwoordde Curwood rustig. „Het zou niet voor de eerste maal zijn! Eenmaal te Berlijn en éénmaal te Londen heeft hij dezelfde grap uitgehaald, en met het grootste succes, dat is te zeggen, dit zijn de beide gevallen, waarvan de politie weet. Maar niemand kan met zekerheid zeggen, behalve misschien zijn trouwe vriend die hem altijd helpt, of hij deze truc niet vaker heeft toegepast."

"Maar — dan is het niet ondenkbaar... Curwood, bedenk dat eens even! Dan is het niet onmogelijk dat hij op ditzelfde oogenblik in jouw stoel achter jouw schrijftafel links en rechts bevelen zit te geven!"

"Dat is integendeel heel goed mogelijk!" bevestigde Curwood kalm.

"En daar kun jij zoo rustig bij blijven!" schreeuwde Harper, die bijna stikte van woede, en wiens oogen uit zijn vuurrood gezicht puilden. „Ik zal dadelijk telefoneeren, zij moeten hem onmiddellijk in je eigen bureau arresteeren!"

"Nu, ik denk dat hij daar wel op gewapend zal zijn!" hernam Curwood schouderophalend. „Intusschen, er moet natuurlijk iets gedaan worden! Maar telefoneeren in geen geval, want hij is te slim en zal misschien de boodschap even spoedig hooren, als de brigadier in het wachtlokaal van de manschappen! Het is veel beter, maar dadelijk een zestal mannen heen te sturen, of wacht, het zal nog verstandiger zijn als ik zelf dadelijk terugga, en hem door mijn eigen mannen laat oppakken, tenminste wanneer hij er op dit oogenblik is, wat wij nog maar moeten afwachten!"

Harper was opgestaan, liep een paar malen op en neer in het groote vertrek, met de handen op den rug gevouwen, en toen stond hij eensklaps voor Curwood stil en hij zeide vastberaden:

"Ik ga met je mee!"

"Ik heb den tweezitter!"

"Dan stuur je zelf maar, en je laat den brigadier hier."

"Maar waarom wilt gij meegaan?"

Een antwoord kwam er niet, tenminste niet met woorden, maar de twee mannen keken elkander eens aan, en begrepen elkander volkomen. De een wilde zich natuurlijk de eer van de arrestatie niet laten ontrooven door den ander!

Zij glimlachten op een wrange wijze tegen elkander, en toen zeide Harper zuurzoet, en zonder nadere verklaring, die overigens volkomen overbodig was:

"Twee joden weten wat een bril kost!"

Curwood begreep wel dat hij zich onmogelijk kon verzetten tegen een wensch van zijn onmiddellijken superieur en hij stemde dus toe.

Hij had zijn pet reeds gegrepen, toen de telefoon rinkelde op de tafel van den hoofdcommissaris, die juist bezig was, zijn overjas aan te trekken.

Curwood nam zelf het toestel van den haak,

sprak een paar woorden, luisterde, gaf een schreeuw, legde het toestel langzaam neer, en zeide tot Harper, die halverwege was blijven steken in zijn jas, en verwonderd naar hem keek:

„Zooeven hebt gij gezegd, chef, dat de Bende zoo goed als vernietigd was! Ik vrees dat wij tot een andere conclusie zullen moeten komen, want daareven belt het hoofdbureau van Bronx op — een half uur geleden heeft er in de 114de Straat, dus op klaarlichten dag, een brutale bankroof plaats gehad, waarbij drie nog jonge klerken zijn gedood door revolvershots, en waarbij een bedrag van 130,000

dollar is gestolen! De daders zijn met een auto gevlucht, en er is nog geen spoor van hen teruggevonden. Zij hebben in het bankgebouw een paar biljetten achtergelaten, waarop een kwaadaardig, wijdopengesperd oog staat afgebeeld, en daaronder de woorden: „Het Kwade Oog leeft nog”. Nu, het schijnt inderdaad nog te leven chef, en gij zult dus wel verplicht zijn, niet alleen uw aandacht een weinig te verdeelen, over Raffles en de Bende, maar zelf om te erkennen dat gij de hulp van den Engelschen Gentleman-Inbreker nog maar moeilijk kunt ontberen!”

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

DERDE HOOFDSTUK.

Commissaris Curwood.

Een oogenblik later reed de snelle tweezitter zoo vlug de motor maar wilde loopen naar het bureau van politie van het district, waar commissaris Curwood den scepter zwaaide.

De weg was binnen twintig minuten afgelegd, want geen enkele verkeersagent had het

gewaagd, den snellen wagen tegen te houden, die voorzien was van het kenteeken der politie.

Beiden waren zeer opgewonden, en stapten onmiddellijk de wachtkamer binnen, waar de politieagenten die geen straatdienst hebben

zich plegen op te houden, waar hij tot den dienstdoenden brigadier de wel wat zonderlinge vraag stelde:

„Ben ik hier of ben ik niet hier, Jicks?”

„Wel, ik zou zeggen dat u er bent, mijnheer!” antwoordde de man verbouwereerd, en met een halven grijnslach, want hij wist niet zeker of hij aan een grap moest gelooven.

„Ik bedoel, of ik in mijn eigen werkkamer ben!”

De brigadier sperde groote oogen op, en stotterde:

„In uw — eigen — werkkamer mijnheer? U is toch een half uur geleden weggegaan?”

„Welzoo, een half uur geleden?” herhaalde Curwood, terwijl hij een snellen blik wisselde met Harper die ademloos toeluisterde.

„Misschien iets meer, misschien een paar minuten minder, maar veel zal het niet scharpen!” bevestigde de brigadier.

„En — waar ging ik wel naar toe?”

„Wel, u zou naar de 114de Straat gaan, naar de bank van Hirschmann, waar ze die drie arme jongens hebben doodgeschoten!”

„Dat is kras!” mompelde Curwood verbleekend. „Maar wacht eens, dat moest hij natuurlijk ook weten, want het bericht is, zooals vanzelf spreekt, dadelijk naar alle politie-bureaux van de stad doorgezonden! Ik zou alleen wel eens willen weten wat hij daar te zoeken heeft!”

Harper, die de korte alleenspraak gehoord had zeide op zachten toon:

„Misschien hoopt hij daar wel een aanknopingspunt te vinden om op zijn eigen gelegenheid het spoor van de Bende terug te vinden! Het zal hem evengoed verrast hebben als ons, dat ze nog niet dood is, als wij althans hier niet te doen hebben met een anderen troep die dezelfde truc gebruikt heeft.”

„Neen, daarvan is geen sprake,” hernam Curwood met vaste stem. „Het was wel degelijk een biljet van het Kwade Oog, want dat is niet zoo gemakkelijk na te maken. Maar hoe dan ook, wij zijn nu wel verplicht, op onze beurt er heen te gaan, en nu met medeneming van een half dozijn stevige kerels! Misschien treffen wij hem daar nog aan!”

„Telefoneer naar Hirschman, en zeg dat hij den gewaanden Curwood aan de praat houdt!”

De commissaris haalde de schouders op en zeide minachtend:

„Geloof u soms dat Raffles een onnoozele ladelichter is, dien men bij den neus kan nemen? Alsof hij dat niet dadelijk zou voorzien! Ik geloof dat het nog wel zoo goed is,

als wij maar rustig wachten tot hij weer terug komt en hem dan hier op het lijf vallen!”

„Maar dat kan heel lang duren!”

„Al zou het duren tot vannacht,” riep Curwood op woesten toon.

Hij wendde zich wederom tot den brigadier, die vol verbazing getuige was geweest van dit gesprek, wenkte hem om op de gang te komen, en zeide toen met gedempte stem:

„Luister eens goed, Jicks! Wat ik je vraag moet je niet vreemd voorkomen, het zal je spoedig genoeg opgehelderd worden. Hoe laat ben ik vanmorgen hier van het bureau vertrokken?”

„Dat zal zoowat half tien geweest zijn mijnheer!”

„Waar ging ik heen?”

„U ging de stad uit, maar ik weet niet waar naar toe! U ging naar een van de stations en u nam een taxi.”

„Dat heb je heel goed onthouden, Jicks! En wanneer kwam ik terug?”

„Dat zal een uur of twaalf geweest zijn mijnheer!”

Harper keek Curwood verwonderd aan, en zeide toen eveneens zacht sprekend:

„Maar het was ruim drie uur toen je vanmiddag bij mij kwam. Als hij hier om twaalf uur al was, dan moet je hem toch al eerder hebben gezien?”

„U gelooft toch niet, chef, dat ik niet goed bij mijn hoofd ben?” zeide Curwood koeltjes.

„Denkt u dat ik maar wat komedie gespeeld heb? Geloof u niet dat de zaak dan al afgelopen zou zijn? Natuurlijk heb ik hem niet ontmoet, om de afdoende reden, dat ik na dit bureau vanmorgen te hebben verlaten, er niet meer ben teruggekeerd dan tien minuten geleden, in uw gezelschap! Van het station heb ik mij eerst naar mijn huis begeven, daar mijn valies gelaten, en toen ben ik, zooals mij telefonisch was bevolen, dadelijk naar het ministerie van Justitie gegaan, om daar voorloopig een en ander met vijf Fransche politiebeambten te bespreken! Ik heb met die heeren geluncht, hun daarna naar hun hotel gebracht, en vandaar ben ik onmiddellijk naar het hoofdbureau gegaan!”

„Maar hoe kwam je dan aan den tweezitter met je eigen chauffeur?”

„Telefonisch besteld, toen ik met die heeren in het hotel was. Dat heb jij toch zeker opgenomen brigadier?”

„Jawel mijnheer,” antwoordde de man, die in de grootste verbazing had toegeluisterd.

„Waar ergens?”

„In mijn eigen telefooncel, mijnheer!”

„Dat is gelukkig een eigen lijn!” hernam Curwood opgelucht. „Die is niet zoo gemakkelijk af te takken. Welzoo, om twaalf uur kwam ik dus terug. En wat heb ik toen gedaan Jicks?”

„Toen heeft u zich in uw werkkamer opgesloten, en gezegd dat u volstrekt niet gestoord mocht worden!”

„Prachtig!” zeide Curwood luid, en alleen verstaanbaar voor Harper voegde hij er aan toe: „Hij heeft zich dien tijd natuurlijk ten nutte gemaakt om al mijn papieren te doorsnuffelen.”

„En kan hij iets gewichtigs hebben ontdekt?”

„In ieder geval zaken, waarvan de bekendheid voor hem van zeer groot nut kon zijn! Een geheime code met den sleutel, voor telegraafgesprekken, een heel veldtochtsplan, dat vroeger al eens tegen hem werd beraamd, maar dat nog nooit beproefd werd, ofschoon het zeker wel succes zou hebben volgens mij, en nog meer dingen van belang.”

Opnieuw wendde hij zich tot den brigadier, die niet wist hoe hij het had, en vervolgde:

„Hoe lang heb ik daar wel gezeten?”

„Tot een uur of een, mijnheer! Toen is u gaan lunchen en u kwam om twee uur terug! Om kwart voor drieën zoowat kwam er bericht van de bank van Hirschmann, en daar is u toen dadelijk heengegaan!”

„Maar voor den duivel!” barstte Curwood plotseling woedend uit, „heeft dan niemand van jullie ezels mij gevraagd, wat ik hier deed, waarom ik zoo plotseling mijn dienstreis opgaf, wat er met mijnheer Tucker zou gebeuren, van het zesde district, die tijdens mijn afwezigheid het commissariaat zou waarnemen, vond niemand het dan bijzonder, dat ik weer ten tooneele verscheen, terwijl ik op den trein had moeten zitten? Zeide mijnheer Tucker niets?”

De knieën van den brigadier knikten letterlijk, toen hij stotterde:

„U zei, u zei, dat de reis was uitgesteld...”

„Dat is ze ook, maar dat heb ik niet gezegd, drie dubbele stommeling!” brulde Curwood buiten zichzelf van woede. „Dat werd gezegd door Raffles, die hier mijn rol heeft gespeeld. Ja, verwenschte idioot, door John Raffles, op wiens aanhouding wij voornemens zijn een prijs van 10,000 dollar te stellen!”

De brigadier werd zoo wit als een doek en hij beefde nu over zijn geheele lichaam, terwijl hij nauwelijks verstaanbaar zeide:

„U was het toch werkelijk mijnheer! Ik zou gezworen hebben dat u het was! U zei tegen mijnheer Tucker, die hier juist in de gang voorbij ging, en u klopte hem daarbij op den schouder: „Tucker, ze zijn zoo dol op mij, dat ze me nog niet willen missen! Er is tegenbevel gekomen, en ik moet mijn dienstreis uitstellen! Ga jij maar weer naar je pappot, want het is hier niet zoo prettig voor je, waar je je zou voelen als een eend in een vreemde bijt”. En toen lachte mijnheer Tucker, en ging weg!”

„En daarvoor zal de drommel hem halen,” riep Curwood bijna knarsetandend van woede. „Nu dan, jij en mijnheer Tucker, en de heele Bende hier zijn door een sluwen bedrieger voor den gek gehouden! Ik ben hier na tien uur heelemaal niet meer geweest en wie er wel geweest is, onder mijn uiterlijk, dat was Raffles! Heb je dat nu goed in je hoofd geprent uilskuiken?”

„Als ik het maar geweten had,” jammerde de ongelukkige brigadier. „Maar iedereen zou er zijn ingelopen. Ik zou er een eed op hebben willen doen dat u het was! Alles leek op u, uw heele gezicht, en uw stem, en uw manier van loopen, en... en... dan ook...”

„Wat ook? Wil je spreken kerel? Wat nog meer?”

„En dan was er ook nog iets, waardoor we allemaal dachten, het is de baas! Ziet u, als hij zijn mond open deed... dan zag je — dan vondt je — dan rook je...”

„Wat rook je dan, schelm?” schreeuwde Curwood vuurrood van drift, terwijl de hoofdcommissaris er met een verbeterden trekje van zegepraal en spot om zijn lippen bijstond.

„Rum!” besloot de brigadier, en het was alsof het woord uit zijn mond kwam alsof er een kanonskogel werd afgeschoten.

Harper wendde zich snel af, om niet in lachen uit te barsten, maar bij zichzelf nam hij zich dadelijk voor, onmiddellijk van deze onthulling gebruik te maken als het noodig mocht zijn, om zijn bedreigde positie te handhaven. Wat Curwood betreft, hij had moeite om zich te beheerschen, maar hij slaagde er toch ten slotte in, en zeide kortaf:

„Het is goed. Jullie zijn domooren, daarbij blijf ik. En nu geen woord, voordat ik het je beveel, anders zou misschien alles nog mislukken. Ik ga nu heen, want hij mag me vooral niet zien, daar hij anders onmiddellijk aan den haal gaat, en als hij terugkomt van Hirschmann, en weer naar zijn bureau gaat, dan kom je me onmiddellijk waarschuwen.”

„Waar moet ik dan komen, chef,” vroeg de

brigadier die allesbehalve op zijn gemak scheen te zijn.

„Ik zal een paar huizen hier vandaan in het wijnhuis wachten. Je zegt niemand iets, want hoe minder het er weten, hoe minder er ook ezelachtigheden kunnen uithalen. En houd je domme tronie goed in bedwang, zoodat Raffles niet dadelijk aan het knippen van je oogen, of het trillen van je lippen ziet, dat er iets is uitgelekt. Ik heb er al spijt van, dat dat mij zooeven is ontsnapt. Het zou wel zoo goed geweest zijn, als jij ook niets geweten had. Maar het ligt er nu eenmaal toe en ik reken er op dat je goed houdt en niets verraadt. Gelooft u, mijnheer Harper, dat die maatregelen goed zijn?”

De hoofdcommissaris van de wijk knikte genadig, en antwoordde:

„Ze zijn zoo goed als in de gegeven omstandigheden mogelijk is. Zoodra hij in je bureau is, zullen wij je waarschuwen, en dan overvallen wij hem. Maar ik zeg je vooruit, het kan misschien wel lang duren voor hij terugkeert.”

„En ik herhaal u nog eens, chef, dat laat mij volkomen onverschillig, al zou ik den heelen middag, den heelen avond, den heelen nacht moeten wachten!”

„Dan zou ik nu maar heengaan!” riep Harper hem droogjes toe.

„En wat doet u?” vroeg Curwood een weinig argwanend.

Harper keek den commissaris een oogenblik met een spottenden blik aan, voor hij ten antwoord gaf:

„Je behoeft je niet ongerust te maken, ik zal de eer van zijn vangst niet geheel alleen voor mijzelf alleen opvorderen.”

„Wij hebben hem nog niet!” zeide Curwood rustig, terwijl hij de schouders ophaalde. „Ik ga naar het wijnhuis, en zal daar wachten, tot ik een waarschuwing krijg.”

En de commissaris ging heen, vervuld van hoop, dat de gehate chef, wiens plaats hij zoo gaarne zou willen innemen, een flater zou begaan, die hem onmogelijk zou maken, ondanks zijn invloedrijke connecties, waartegen het zoo moeilijk vechten was.

En intusschen nam Harper zijn maatregelen. Hij hield den brigadier zooveel mogelijk bij zich, uit vrees dat de man wellicht zijn mond zou voorbijpraten, en hoe minder er wisten wat er geschied was, hoe meer kans hij had, den langgezochten meester-inbreker te vatten. Het is waar dat die inbreker buitengewoon groote diensten had bewezen aan de politie

van New-York, tijdens den strijd tegen de Bende, maar dat was een zaak van het verleden, en — zijn eigen promotie lag hem nader aan het hart, dan de overweging, dat de diensten, welke Raffles bewezen had, met zijn arrestatie en uitlevering al heel slecht beloond werden.

Hij had nooit kunnen denken dat zijn plannen om Raffles onschadelijk te maken, reeds zoo spoedig verwezenlijkt zouden worden, en hij was dan ook tamelijk zenuwachtig, toen hij bedacht, dat hij misschien in een zeer korten tijd tegenover dien sluwen, stoutmoedigen schelm zou staan, die het gewaagd had, de rol van een commissaris te vervullen, en in die kwaliteit een onderzoek te gaan instellen bij den bestolen bankier.

Wat eigenlijk het doel was van dat onderzoek, Harper kon het niet doorgronden, maar dat was iets, dat Raffles hem zelf wel zou mededeelen als het zoover was.

De hoofdcommissaris trok zich terug in een klein vertrekje, nadat de beide klerken die daar zaten waren heengezonden, en welks ramen uitkeken op de breede straat. Er verstreek bijna een uur, en toen kwam de politie-auto aanrijden. Er ging een schok door het lichaam van Harper, toen hij naast den chauffeur Curwood zag zitten, of althans iemand die zoo sprekend op hem geleek, dat men hem voor een tweelingbroeder zou aanzien.

Hij telefoneerde haastig, en liet voor alle zekerheid den brigadier weer bij zich komen, uit vrees dat diens zenuwachtig doen Raffles zou verraden, hetgeen er in zijn afwezigheid van het bureau gebeurd was.

Want Raffles had scherpe oogen, en de minste trekking van een mondhoek, de geringste beving van een ooglid was voor hem voldoende om te bemerken, dat er iets niet in den haak was.

De brigadier was dan ook zoo bleek als een doek, toen hij vol eerbied plaats nam op den stoel, die de hoofdcommissaris hem had aangewezen, en wachtte.

Zoo ver mogelijk van het raam blijvend, zag Harper, hoe er drie of vier mannen uit den wagen stapten, die dadelijk weder verder reed, en vervolgens het gebouw binnen gingen. Hij herkende den inspecteur van politie French, en een paar rechercheurs van de wijk.

Het was duidelijk dat Raffles zich volstrekt van geen gevaar bewust was, want nu hoorde hij zijn luide stem beneden in de vestibule, en daarop begaf hij zich blijkbaar naar zijn werk-kamer, op de eerste verdieping gelegen, en

welke geen tien meters verwijderd was van die van het vertrekje, waarin Harper zich ophield.

Het hart van den hoofdcommissaris klopte luid, toen hij bedacht, dat zulk een korte afstand hem scheidde van den man, die door de politie van vier of vijf groote landen gezocht werd, en wiens aanhouding zijn faam luid zou verkondigen. Want Harper had zich reeds aanstonds voorgenomen, zich om Curwood volstrekt niet te bekommeren, en er wel voor te zorgen, dat alle eer en voordeel van deze arrestatie alleen aan hem, den hoofdcommissaris zouden toevallen.

Nu hoorde hij stappen in de gang, een deur die werd geopend en weer gesloten, en toen werd het weer stil.

De hoofdcommissaris en de brigadier keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en toen zeide Harper zachtjes:

„Nu wordt het tijd! Ga naar beneden, naar het wachtlokaal, neem twee mannen, en vat post onder het raam van de kamer van mijnheer Curwood, want de man, die wij hebben moeten, is in staat, uit het raam te springen, als hij zich bedreigd ziet en geen anderen uitweg weet. Zeg dat zij schieten, zoodra hij maar de minste poging tot ontsnapping langs dien kant waagt! Ik zal voor de rest zorgen. Als je die mannen hebt uitgezocht, dan ga je dadelijk naar je eigen kamertje, en wacht daar tot je door hem wordt opgebeld, want dat zal hij wel zeer spoedig doen! Haast je een beetje!”

Volijverig verliet de brigadier het vertrek, daalde haastig de breede trap af, en koos in het wachtlokaal twee stevige agenten uit, met wie hij even fluisterend sprak, die daarop hunne revolvers omgespten, en het groote politiebureau verlieten, om daar schijnbaar toevallig te gaan postvatten onder het raam van Curwood's werkkamer.

Toen ging de brigadier naar zijn eigen kamertje en hij was daar nauwelijks of de telefoon ging over, en hij werd bij Curwood ontboden.

Met moeite hield hij zijn stem zoo goed mogelijk in bedwang, en legde het telefoontoestel weer neer. Toen hij de deur weder opende, zag hij Harper daar al staan, met vier agenten, uit de krachtigste gekozen, en die blijkbaar popelden om aan den slag te gaan.

„Heeft hij getelefoneerd?” vroeg Harper zacht.

„Ja mijnheer!”

„Vooruit dan! Naar boven! Je klopt aan, je gaat binnen, en wij tegelijk met je mee naar binnen!”

„Maar er is nog een zijdeur in zijn kamer, chef!” fluisterde Jicks, alsof hij bevreesd was, dat de geheimzinnige dubbelganger daar boven hem zou kunnen hooren.

„Je hebt waarachtig gelijk!” bromde Harper zenuwachtig. „Dan moet ik nog twee man hebben, om ook bij die deur op wacht te zetten, en goed gewapend!”

„Maar waarom twee! Ik doe verstandiger als ik er nog maar vier neem!”

„En mijnheer Curwood?” vroeg Jicks aarzelend.

„Niet noodig!” antwoordde Harper kortaf, en zich even op de lippen bijtend. „Hij zou hem misschien kunnen zien aankomen, en dan zou alles bedorven zijn! Nu naar boven, en jullie loopen zoo zacht als katten, kerels, of jullie ligt er onherroepelijk uit!”

En de kleine stoet ging de trap op, nog vermeerderd met vier agenten, die het zijvertrek zouden binnengaan, waarop de tusschendeur in het kabinet van den commissaris uitkwam.

De agenten deden erg hun best, en maakten zoo weinig mogelijk leven.

Bleek als een doek, en alsof hij op het punt stond, een leeuwenhol binnen te treden, tikte Jicks op de deur, noemde zijn naam, en trad op hetzelfde oogenblik binnen, op den voet gevolgd door Harper en vier politieagenten, waarvan er twee met hunne revolvers, en de beide anderen bovendien met hun vreeselijke knuppels gewapend waren.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles doet een voorstel.

Curwood, of wie hij dan mocht zijn, zat voor zijn groote schrijftafel, dicht voor het raam, bladerend in een groot dossier, en keek om, teneinde iets tot den brigadier te zeggen.

Maar toen hij achter hem de blauwe uniformen zag, en daarachter weer de kleine gedaante van den hoofdcommissaris, toen be stierven hem de woorden op de lippen.

Harper had natuurlijk vaak hooren gewagen, van de onbegrijpelijke vlugheid van den Groote Onbekende, en nu had hij voor de eerste maal gelegenheid, om te kunnen constateeren, dat die verhalen geenszins overdreven waren.

De commissaris vloog op, en de zware stoel voor zijn lessenaar vloog met groote vaart tegen de beenen van den brigadier die het dichtst bij hem stond en onder het uiten van een vloek zijn evenwicht verloor en den vloer mat. Hij was in een ommeziën bij het raam, dat al op een kier openstond, en duwde het verder open. Een enkele blik overtuigde hem natuurlijk dat daar de weg was afgesneden en hij vloog naar de tusschendeur en rukte ze open. Wat hij daar zag moest hem wel dadelijk de overtuiging schenken, dat ook die terugweg voor hem was afgesneden, en van dat oogenblik af, werden zijn bewegingen langzaam en afgemeten — hij glimlachte!

Het was alles zoo wonderlijk vlug gegaan, als op een trucfilm, dat Harper niet eens goed besepte, dat zijn plan gelukt was, toen de man, tegen wien elf anderen zich gekeerd hadden, reeds op hem toetrad, en hoffelijk zeide:

„Het is mij aangenaam, mijnheer Harper, thans eens persoonlijk kennis met u te maken! Ik had echter niet gedacht, dat het onder deze omstandigheden zou zijn! En helaas — ik moet wel tot de ervaring komen, dat er zelfs in het beste plan nog wel eens zwakke plekjes kunnen zijn, die het in duigen doen vallen! Gij zult het wel weten, een ketting is niet sterker dan de zwakste schakel. Wat mijn zwakke schakel geweest is, ik weet het nog niet, maar ik kan het wel zoowat bevroeden! De dienst-

reis van mijnheer Curwood is zeker op het laatste oogenblik afgesprongen?”

„Dat hebt gij geraden!” antwoordde Harper grijnslachend, en nog nauwelijks in staat om goed te beseffen, dat die man, tegen wien hij een geheelen veldtocht op touw had meenen te moeten zetten, daar reeds nu als een gevangene voor hem stond, in levende lijve, zonder slag of stoot, en zonder dat er bloed gevloeid was.

„Het is jammer!” hernam Raffles op een toon van berusting. „Ik had misschien wel wat al te hoog gemikt. Zoo ziet men alweer, wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt het lid op den neus! Mijnheer Harper, ik maak u mijn compliment, want naar alle waarschijnlijkheid zijt gij zelf de bedenker geweest van dit uitstekende plannetje om mij te vatten!”

„Alweder geraden!” gaf Harper ten antwoord, terwijl hij zich in de kleine magere handen wreef. „Zijt gij van plan u zonder verzet over te geven?”

„Maar mijn waarde heer, welk een vraag!” zeide Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen. „Men kent mij, misschien ten onrechte, buitengewone hoedanigheden toe op het gebied der ontvluchtungskunst, maar om heen te breken tusschen tien revolvers door, dat is zelfs van mij wel een beetje te veel verlangd! Ik geef mij dus zonder slag of stoot gevangen, en ik kan alleen maar betreuren, dat mijn hulpverlening aan de politie op deze zonderlinge wijze vergolden wordt.”

„Wij hebben onzen plicht te doen mijnheer!” antwoordde Harper barsch. „Zulke overwegingen mogen wij niet doen gelden! Ik zal de laatste zijn om te ontkennen, dat uw hulp ons van groot nut is geweest, maar aan de gerechtigheid moet in ieder geval voldaan worden, en . . .”

„Geen woord meer, mijnheer Harper, ik begrijp het volkomen!” viel Raffles hem in de rede. „Gij staat in dienst van de gerechtigheid, en die moet tot iederen prijs zegevieren. Nu, ik wil volstrekt geen vurige kolen op uw hoofd

stapelen! Als ik u geholpen heb, dan was dat minder uit teedere liefde voor de gerechtigheid, die gij op zulk een hoog voetstuk plaatst, dan wel uit behoefte aan rechtvaardigheid, en die zaken verschillen nogal van elkander! En voor de rest deed ik het terwille van de sport! Mag ik vragen wat uw plannen zijn?"

"Mijn plannen?" herhaalde Harper verbluft, „wel, ik ben van plan, u aanstonds naar de gevangenis te laten overbrengen in Center Street en u zoo spoedig mogelijk te doen verhooren! Ik ben ervan overtuigd dat gij ons zeer belangrijke mededeelingen kunt doen!"

"O, er zouden boekdeelen over te schrijven zijn!" zeide Raffles met een expressief gebaar. „Jammer genoeg echter moet ik vreezen, dat ik niet al te breedvoerig zal kunnen zijn, er zijn zooveel zaken, die ik liever voor mij zou houden."

Harper haalde even de schouders op, en vroeg toen, Raffles scherp aanziende:

"Waar zijn uw medeplichtigen?"

"Gij bedoelt misschien mijn medewerkers?" verbeterde Raffles op vriendelijken toon. „Dat valt niet zoo gemakkelijk te zeggen! Laten wij elkander goed begrijpen, ik weet wel waar zij zijn, maar ik deel het u liever niet mede! Ik zou het onaangenaam vinden, wanneer ik hen vanavond zou moeten mededeelen, dat ik jengens hen indiscreet was geweest!"

Harper deed zijn mond zoover hij maar kon open, en zijn wenkbrauwen verdwenen bijna onder zijn haar, zoo hoog trok hij ze op, toen hij toonloos herhaalde:

"Vanavond? Wat bedoelt gij daarmee? Denkt gij dat ook uw medeplichtigen vanavond gevangen zullen zijn?"

"Dat niet, maar dan zal ik weder vrij zijn, denk ik!"

"Kom, kom, houdt op met die grootspraak!" zeide Harper ongeduldig. „Wij weten dat gij heel knap zijt op dat punt, dat hebben wij nog slechts een week geleden kunnen ervaren, toen gij zijt ontsnapt uit het politiebureau. Maar ditmaal gaat gij regelrecht naar de gevangenis, en daaruit ontkomt men niet zoo gemakkelijk!"

"Wie weet!" zeide Raffles langs zijn neus. „Ik heb bepaalde redenen om vanavond weder vrij te zijn — en... willen wij een wedenschap aangaan, mijnheer Harper?"

Het eenige antwoord was een vloek en een ongeduldig stampvoeten.

"Durft gij niet? Nu, ik dring er niet verder op aan! Maar de New-Yorksche armen krijgen 50,000 dollar van mij, als gij mij morgen nog

uw gevangene zult noemen! Maar daar zie ik dat één van uw medehelpers, gij bemerkt wel dat ik het woord medeplichtigen niet gebruik, met die glinsterende sieraden komt aandragen, waarvan uw Godin der Gerechtigheid zich bedient bij de handhaving van haar gezag! Hier zijn mijn handen! Aha. — ik zie dat deze heel wat beter zijn dan de armzalige vodden, waarmede men mij een week geleden beleedigde, en die ik kon afschudden, alsof het oude, te wijde manchetten waren! Deze zijn heel wat sterker, en ook van beter maaksel! Mijnheer Harper, ik ben tot uw dienst."

Met de glinsterende boeien om zijn polsen, maakte Raffles een beleefde buiging, toen de deur openging, en Curwood op den drempel verscheen.

Hij overzag in een oogenblik den toestand, wierp Harper een woedenden, en tegelijk minachtenden blik toe, en zeide:

"Luister eens, dat was eigenlijk niet volgens de afspraak! Ik had de auto gezien, anders zat ik er nu waarschijnlijk nog!"

"Je aanwezigheid was heelemaal overbodig, Curwood," zeide Harper met een schamper lachje en een leelijk licht in zijn oogen. „Ik kon het wel alleen af, zooals je ziet!"

De commissaris beet zich op de lippen, en zeide niets meer.

Hij stond alleen maar naar Raffles te kijken, en iets als vrees voor een bovennatuurlijke macht vervulde hem, toen hij die angst-aanjagende gelijkenis zag, dat gezicht, dat tot in de geringste bijzonderheden op het zijne geleek, alsof hij zichzelf in een spiegel zag.

Toen floot hij zachtjes tusschen de tanden, keek Harper nog eenmaal aan, en drentelde met de handen in de zakken het vertrek uit. En Harper wist dat hij zich een doodsvijand gemaakt had. Er was er in dat vertrek nog een die dat wist, en dat was John Raffles. . . .

"Brenge hem weg, en neem alle mogelijke voorzorgen!" beval Harper grimmig. „Zijn gezicht bevalt mij niet! Zitten die boeien wel goed vast? Neen, ik houd niet van zijn gezicht! Hij zou in staat zijn om zijn woord te houden! Dadelijk naar de gevangenis, daar zullen wij hem ondervragen, en over een paar dagen kan zijn proces een aanvang nemen!"

"Tot een proces heb ik het tot mijn spijt nog nooit kunnen brengen," zeide Raffles op nederigen toon. „Ik zou het aangenaam vinden als het ditmaal zoover zou komen, maar ik denk dat het wel niet zal gaan, ik heb andere, en nuttiger werkzaamheden. Mijnheer Harper, luister eens goed naar mij!"

Raffles deed een stap in de richting van den hoofdcommissaris, die onwillekeurig een gebaar maakte als wilde hij zijn revolver grijpen, en vervolgde:

„Ik heb u een voorstel te doen! Het is een soort van compromis. Als ik zeg dat ik vanavond op vrije voeten zal zijn, dan is dat werkelijk geen grootspraak van mij, want, wat ik mij voorneem, dat breng ik ook meestal ten uitvoer. Maar het zou voor u niet aangenaam zijn, dit te moeten beleven, en daarom stel ik u liever ronduit voor, mij weder de vrijheid te geven!”

Harper haalde de schouders op, alsof hij twijfelde aan het verstand van den ander, en zeide:

„Dan zou ik wel gek zijn! De vrijheid hergeven aan John Raffles, nadat men hem eenmaal in handen heeft? Hoe komt gij er toe om het mij voor te stellen?”

„Dat is heel eenvoudig mijn waarde mijnheer Harper. Ik vraag slechts dienst voor wederdienst. Zooeven wees ik er reeds terloops op, dat ik de politie niet zonder succes geholpen heb bij den moeilijken strijd tegen het Kwade Oog. Ik beroem er mij niet op, verre van daar, ik voer het alleen aan om u de overtuiging bij te brengen, dat het werkelijk beter is een Raffles naast dan tegenover u te hebben!”

„Praatjes! Je bent naast ons, en tegelijkertijd tegenover ons geweest!” riep Harper kwaad uit. „Je hebt bij de 200.000 dollars aan juweelen gestolen in Olympia, onder het mom van een Perzischen prins — of wou je soms ontkennen dat jij dat geweest bent?”

„Ik zal het antwoord liever aan den rechtercommissaris geven, als gij het goedvindt,” antwoordde Raffles hoffelijk.

„Voor mijn part! Maar de inbraak bij Harris? Was dat soms niet jouw werk?”

„Dat was het, en ik geloof te mogen zeggen dat het goed werk was!”

„De afdreiging van het kwart millioen, dat je van zijn ongelukkige vrouw hebt afgenomen? Deed jij dat of niet?”

„Mijnheer Harper, ik deed het, en ik heb er volstrekt geen berouw van! Misschien zijt gij niet van alles op de hoogte, maar ik kan u verzekeren, dat mijnheer Harris een buitengewoon groot zwendelaar was, en nog is! Hij heeft zijn millioenen letterlijk cent bij cent bijeen gestolen, en ik nam er hem slechts een betrekkelijk klein deel van af. Overigens, zijn vrouw had er al op gerekend, dat kwart millioen uit te betalen aan de bendeleden, die

haar man hadden ontvoerd. Ik trad dus als het ware slechts op als hun penningmeester.”

„Met zulk een penningmeester zijn zij mooi opgescheept,” riep Harper schamper. „Zij zullen er wel geen cent van gezien hebben!”

„Geen halve!” antwoordde Raffles lakoniek. „Dat was natuurlijk ook mijn bedoeling!”

„Hoe het ook zij, dat geld kwam je niet toe, het is roof, diefstal, verduistering, afpersing, hoe je het noemen wilt, en toen je dat deed, stond je niet naast ons, maar tegenover ons!”

„Laten wij het dan zoo opvatten, mijnheer Harper! Maar — gelooft gij, met de hand op het hart, dat het Kwade Oog zoo goed als uitgeroeid zou zijn indien ik u daarbij niet had geholpen?”

„Eerlijk gesproken, neen, dat geloof ik niet!”

„Dat waardeer ik, mijnheer Harper! Gij zegt overigens niets dan de waarheid. En nu ga ik verder. In de bank van Hirschmann is vanmorgen een zeer brutale roof gepleegd, en drie arme jongens zijn daarbij lafhartig neergeschoten door die moordenaars en dieven! Ik vermoedde aanstonds, dat wij hier te doen hadden met een restantje van de Bende, en daarvoor was het niet eens noodig, dat ik kennis kreeg van de ontvangst van dat biljet, met het kenteeken der Bende er op geschilderd. Daarom ging ik er heen. De politie was er al aan den gang, maar — zonder u te willen beleedigen, mijnheer Harper — ik geloof niet dat zij sterk is in het ontdekken van de daders van zulke aanslagen! Ik echter meen zeker te weten, dat ik in staat zou zijn, die schurken te vatten!”

„De schurken — en het gestolen geld?”

„Beiden! Maar daarvoor zou ik natuurlijk op vrije voeten moeten zijn!”

„Prachtig! De schurken zoudt gij natuurlijk aan de politie uitleveren?”

„Dat spreekt vanzelf!”

„En het gestolen geld?”

„Dat is een andere zaak — daar zoudt gij geen cent van zien!”

„Aha, dat zoudt gij zeker dadelijk teruggeven aan Hirschmann?”

„Hirschmann zou er een deel van krijgen, een heel klein deel! Het grootste gedeelte zou ik behouden!”

„En dat terwijl er drie jongelieden vermoord zijn?” hernam Harper sarcastisch. „Ik meende wel eens gehoord te hebben, dat dit tegen uw beginselen strijdt!”

„Dat doet het ook!" zeide Raffles koeltjes. „Maar Hirschmann is al niet heel veel beter dan Harris! Luister maar eens. Twee van die drie arme kerels van zijn bank zijn lafhartig vermoord, en hij denkt er niet aan, aan hun weduwen ook maar een cent uit te betalen. Ik heb daar opzettelijk naar gevraagd. Daar zou hun vakvereeniging wel voor zorgen, meende hij! Zij waren gevallen als slachtoffers van hun beroep, en dat kwam overal voor! Nu, ik zal hem eens toonen, wat het zeggen wil, als men zich het lot niet wil aantrekken van degenen, die voor ons gewerkt hebben, die zelfs voor ons gedood worden. Mijnheer Harper, ik herhaal mijn voorstel van zoeven! Mijn vrijheid in ruil voor mijn hulp!"

„Nee!" antwoordde Harper kortaf. „Ik denk er niet aan. Nu heb ik je, Raffles, en we denken je te houden!"

„Is dat uw laatste woord?"

„Mijn allerlaatste!"

„Die roof en die driedubbele moord moeten dus niet gewroken worden?"

„Dat zal de politie wel opknappen!"

„Dat valt nog te bezien! Ik lees wel eens dagbladen, en daarin vind ik heel veel over op klaarlichten dag gepleegde aanrandingen, diefstallen, beroovingen, maar daarentegen zeer weinig van arrestaties."

Harper werd bleek van kwaadheid, toen hij uitriep:

„Wij zullen deze zaak wel tot klaarheid weten te brengen, ook zonder uw hulp! Je voorstel is te dwaas om alleen te loopen, ik wijs het af! Mannen, brengt hem weg en denkt erom wat ik je gezegd heb! Houdt hem scherp in het oog, en overtuig je telkens dat hij de boeien nog aan heeft! Hij is een duivelskunstenaar, en tot alles in staat! Ik kom zoo spoedig mogelijk naar de gevangenis toe, en zal met den directeur spreken. Ik zal hem wel telefonisch waarschuwen. Neem den grootsten wagen en lateh er minstens zes man bij hem blijven!"

„Mijnheer Harper, u bewijst mij al te veel eer!" zeide Raffles met een diepe buiging. „Ik ben dus wel verplicht, voorloopig afscheid van u te nemen, en ik hoop alleen maar dat het u niet zal berouwen, mijn voorstel af te slaan, dat toch zoo billijk was! Heeren agenten, ik ben tot uw dienst!"

Een paar minuten later was de groote gevangeniswagen reeds komen voorrijden en door acht agenten omstuwd, verliet Raffles het politiebureau, en stak het trottoir over, zich niet al te zeer haastend, en blijkbaar zeer in zijn humeur, want hij floot.

„Wat doe je daar?" vroeg brigadier Jicks, die mee zou gaan, op grimmigen toon.

„Ik fluit, brigadier!"

„Dat hoor ik waarachtig ook wel! Maar het klinkt wat verdacht — het is geen bekende wijs! Geef jij soms seinen?"

„Ik?" riep Raffles met een onschuldig gezicht. „Wat een aantijging! Hoe durf je zooiets te veronderstellen brigadier! Ik fluit, een compositie van mijn eigen vinding!"

En weer ging een reeks schelle, duidelijk boven het stadsrumoer uit verneembare fluittonen de lucht in.

„Laat dat!" beval de brigadier streng. „Seinen of geen seinen, een gevangene mag niet fluiten!"

„Een wreede maatregel!" zeide Raffles hoofdschuddend. „En toch draagt het fluiten ertoe bij, onzen gemoedstoestand op te heffen uit zijn verval! Maar ik laat het er niet bij, brigadier! Ik zal er de Vereeniging tot Zedelijke Opheffing van Gevangenen van op de hoogte brengen."

En Raffles stapte den gevangeniswagen binnen, alsof hij een bruidskoetsje binnenging, en de brigadier had het zoo druk met hem, dat hij niet eens opmerkte, hoe in de verte eveneens gefloten werd, op een even eigenaardige wijze, alsof het een antwoord was op het schelle gefluit van den arrestant....

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles wint zijn weddenschap.

Raffles werd in een afzonderlijke cel geplaatst, van staal, stevig gesloten, en waaruit een ontsnapping tot de onmogelijkheden behoorde. Raffles zelf wist dit heel goed en hij deed er dan ook niet de minste poging toe, maar bracht den tijd door met de bestudeering van zijn handboeien.

De rit duurde nauwelijks een kwartier, de zware gevangenispoort werd geopend, de auto reed de binnenplaats op, agenten kwamen toesnellen, het stalen hokje werd openge sloten, en Raffles kwam uit de auto stappen, en tot groote verwondering van allen zagen zij daar een commissaris van politie, zwaar geboeid, die haastig naar binnen werd gebracht, en voorloopig opgesloten in de cel waarheen de gevangenen worden gevoerd, voor men hen naar den directeur heeft geleid.

Daarna ging alles vlug in zijn werk. Raffles moest zijn uniform afleggen, maar een gevangenis pak mocht men hem nog niet aangeven, daar hij zelfs nog niet voor was geweest, en alleen nog maar figureerde in de rol van beklagde, en op zijn aanwijzingen werd er uit het hotel, waar hij het laatst gelogeed had, een pak gewone kleederen gehaald. Hij moest een bad nemen, en toen kwam natuurlijk ook zijn ware gedaante te voorschijn, nadat het warme water het laagje kleurstof van zijn gelaat had afgespoeld.

De ware Raffles kwam te voorschijn, het licht gebronsde gelaat met de regelmatig trekken, de soms zoo zwaarmoedige, soms toornig fonkelende grijze oogen, de krachtig besneden mond, het hooge voorhoofd, en de edele lijnen van den aristocratischen neus.

Het spreekt vanzelf dat hij dit alles moest verrichten onder het strenge en waakzame oog van een cipier, die niet van zijn zijde week, en die voor deze extra gelegenheid nog vergezeld werd door een tweetal trawanten, die achter hem hadden postgevat, gereed om onmiddellijk handelend op te treden, wanneer deze zoo zeer gevreesde, nieuwe bewoner van de gevangenis neigingen aan den dag mocht leggen, zijn vrijheid te willen herwinnen.

Raffles kleeedde zich weder aan, zachtjes voor zich heen neuriënd, en blijkbaar in het beste humeur van de wereld, en als men den cipier eens had kunnen ondervragen op dat oogenblik, betreffende zijn gemoedstoestand, dan zou hij hebben geantwoord, dat hij zich allesbehalve op zijn gemak gevoelde, en met graagte de hem gegeven opdracht aan een collega zou hebben overgedaan. Hij was reeds lang bij het vak, en hij had steeds een diep ingeworteld wantrouwen gekoesterd, tegen fluitende, neuriënde en vooral glimlachende gevangenen.

„Die hield je nooit lang!“ placht hij steeds op te merken, als hij het over deze buitensporige inwoners had van het etablissement, waaraan hij als opzichter was verbonden.

Het kan dus geen verwondering baren, dat drie paar oogen scherp iedere beweging volgden van den gevangene, ofschoon het bijna onmogelijk leek, dat iemand zich buiten dat hechtige gebouw zou kunnen begeven, zelfs al zou hij kans zien, uit de badkamer te ontsnappen, voorbij drie geladen revolvers, toebehorende aan drie sterke, hardhandige kerels.

Raffles kleeedde zich dus weer aan, nu en dan iets opmerkend tot den hoofdci pier, die echter slechts met enkele bromklanken antwoordde.

Tegen gevangenen moest je ook maar nooit spreken, was een van zijn andere stellingen. Allicht liet je meer los, dan goed voor je was.

Er werd een soort van optocht gevormd, nadat men Raffles weder de boeien had aangedaan, en die trok van de badkamer het aller eerst naar het vertrek van den directeur, op de tweede verdieping van het groote gebouw gelegen, en eenige minuten later stond Raffles, geflankeerd door de cipi ers, tegenover een man met een scherp geteekend gelaat, doordringende, grijsblauwe oogen achter de groote glazen van een gouden bril, spierwit haar, een tamelijk langen baard, die hij met veel zorg scheen te onderhouden.

Hij had eenige papieren voor zich liggen

waarin hij nog eenigen tijd bleef lezen, toen Raffles reeds voor hem was gebracht.

Hij legde die langzaam neder, vestigde zijn blikken strak op het gelaat van den man die daar tegenover hem stond, en keek hem lang aan, zonder iets te zeggen. Toen zeide hij afgemeten:

„Ik wil het eerlijk bekennen, John Raffles, ik had niet verwacht, dat ik oud genoeg zou worden, om u in levende lijve voor mij te zien! Dit bewijst dat de faam van uw stoutmoedigheid en vooral van uw slimheid u reeds is voorgegaan. Gij hebt onder verschillende vermommingen aan onze politie groote diensten bewezen, en haar geholpen, om de Bende van het Kwade Oog ten onder te brengen....”

Raffles maakte een kleine buiging, die een hoveling niet zou hebben misstaan, en de directeur vervolgde:

„Dit mag ons natuurlijk niet weerhouden onzen plicht te doen. Ik lees hier, dat gij er van beticht wordt, eerst in het Olympia Theater, vervolgens ten huize van mijnheer Thomas Harris bedragen te hebben gestolen, in juweelen zoowel als contanten, die tezamen het half miljoen dollar te boven gaan! Het behoort niet tot mijn bevoegdheid, u de vraag te stellen, want dat is een vraag van de Justitie, maar ik zou toch wel eens willen weten, waar gij dat geld gelaten hebt!”

„Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer!” zeide Raffles beleefd, en hij herhaalde zijn buiging.

De directeur fronste even de wenkbrauwen en hernam:

„Gij wilt dat zeker niet mededeelen?”

„Maar dat spreekt toch immers vanzelf! Door het mede te deelen zou ik dat geld kwijt-raken, en ik ben integendeel voornemens, het te houden!”

De directeur haalde de schouders op, en zeide:

„Welk nut kunt gij daar nu nog van hebben? Wat zoudt gij met dat geld willen uitrusten? Geloofst gij soms dat gij er in de gevangenis iets aan zult hebben?”

„Zoo dwaas ben ik niet, mijnheer!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Welnu dan? Gij zult hier eerst verhoord worden, zooals vanzelf spreekt, en de instructie zal al heel spoedig beëindigd zijn. Het is mijn zaak niet, maar ik kan u wel zeggen, dat gij voor die diefstallen in ons land naar alle waarschijnlijkheid tot een langjarige celstraf zult worden veroordeeld!”

„Tenminste — als men ze kan bewijzen!” merkte Raffles op, en weer boog hij.

„En zou dat moeilijk zijn denkt gij?”

„Uiterst moeilijk, zoo niet onmogelijk! Bedenk zelf maar eens, mijnheer de directeur! Men zegt dat ik als een Perzisch prins het Olympia Theater heb bezocht, ruim een week geleden, en daar een opruiming heb gehouden onder de juweelen der schatrijke bezoeksters! Alles goed en wel, maar waar zijn die juweelen dan? Heb ik ze? Waar is mijn woonplaats? Zijn ze daar gevonden? Is er iemand die durft beweren, dat ik die Pers was, en niemand anders?”

De directeur beet zich op de lippen, want hij moest de logica van deze opmerkingen volmondig toegeven. Het zou zeer moeilijk vallen, in dit geval voldoende bewijzen van schuld te verzamelen.

Hij trommelde ongeduldig met zijn gouden potlood op den vloielegger, verschoof eenige papieren, en zeide toen:

„Dat mag zijn zooals het is, dat is een zaak van het Openbaar Ministerie! Maar de inbraak in het huis van Harris, de afdreiging van een kwart miljoen dollar, ten nadeele van zijn vrouw, die zullen toch wel te bewijzen zijn! Gij haalt uw schouders op? Nu, laten wij dit dan maar niet verder aanroeren. In elk geval, uw uitlevering wordt gevraagd door de Engelsche regeering, wij hebben het telegrafische verzoek daaromtrent reeds ontvangen, en zoodra de formaliteiten vervuld zijn, zult gij worden ingescheept, naar Londen worden overgebracht, en daar gevonnist worden! Zou het dan niet beter zijn, maar aanstonds te bekennen, wat gij met het gestolen geld gedaan hebt?”

„Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, mijnheer, daarover mag ik mij niet uitlaten! En wat mijn uitlevering betreft, zoover zijn wij ook nog niet!”

„Ja, ik heb van uw dwaze weddenschap met den hoofdcommissaris gehoord,” riep de directeur grimmig uit. „Ik houd het voor grootspraak, evenals hij deed! Uit deze gevangenis ontsnapt men maar hoogst zelden, mijnheer Raffles, Lord Lister, of hoe gij anders wordt genoemd!”

„Zelden — maar men doet het dan toch!”

„Gij zult het niet doen, wees daar maar zeker van! Hudson, ik behoef je deze man zeker niet in je bijzondere aandacht aan te bevelen! Hebt u de formaliteiten — vlug wat — ik heb meer te doen!”

Het was duidelijk te zien dat de directeur

uit zijn humeur was, en snel werden de noodige formaliteiten vervuld, Raffles moest zijn naam plaatsen in een groot register, en hij deed dat met een van de tien of twintig handteekeningen, die hij zich eigen had gemaakt voor soortgelijke gebeurtenissen, en toen werd hij tenslotte naar zijn cel gebracht, die er niet al te kwaad uitzag, want zij was ruim, er stond een behoorlijk bed, er was een waschtafel met stroomend water, en al was het raam heel hoog en van dikke tralies voorzien, het was toch vrij groot en liet een stukje van den blauwen hemel zien. Kortom, het was een cel voor een verdachte, voor een beklagde.

En spoedig had Raffles gelegenheid op te merken, dat reeds dadelijk de instructie van zijn zaak geopend was, want reeds een uur later werd hij weder uit de cel gehaald, en maakte de reis naar het hoofdbureau van politie, waar hoofdcommissaris Harper hem een langdurig verhoor dacht af te nemen. Dacht, want met deze gevangene was, zooals men dat noemt, geen land te bezeilen. Hij antwoordde op hetgeen hij verkoos, hij zweeg als het hem goeddacht, en reeds na een kwartier moest Harper, bijna stikkend van woede, hem weder laten gaan, nog even wijs als toen hij hem had doen ontbieden. Raffles bekende niets, hij liet het over aan de welwillendheid van de politie en de justitie, zoowel als aan haar schrandereheid en haar ijver, om de noodige bewijzen voor zijn schuld bijeen te brengen.

Toen Raffles weer zou worden weggeleid, nog altijd geboeid, om naar den celwagen te worden gevoerd, en reeds op den drempel van de deur van het groote vertrek stond, riep Harper hem hoonend achterna:

„En hoe staat het met de weddenschap, mijnheer John Raffles?”

„Wel, die zal ik winnen,” antwoordde Raffles lakoniek. „Het is nu pas twaalf uur, — ik heb nog den tijd!”

De gevangene werd teruggebracht, hij kreeg zijn schraal mididagmaal, hij zag nu en dan het gelaat van een der cipiers voor het kleine luikje in de celdeur, en een paar oogen die hem aandachtig opnamen en een paar uren verstreken.

Toen werd de deur van zijn cel opnieuw geopend, en de hoofdcipier, vergezeld door zijn beide satellieten, vertoonde zich opnieuw.

„Aha — de heeren komen mij zeker uitgeleide doen?” riep Raffles op vroolijken toon.

„Dat mocht je willen!” bromde Hudson. „We zullen het wel uit je krijgen, mijnheer Raffles.”

Wat dit te beteekenen had, begreep Raffles onmiddellijk. Hij zou naar den Rechter Commissaris worden gevoerd, die zijn bureau had in één der vleugels van het Paleis van Justitie, dat, zooals wij mededeelden, door een luchtbrug in verbinding stond met de gevangenis, zoodat men de verdachten van het eene gebouw naar het andere kon overbrengen, zonder genoodzaakt te zijn, hen over straat te vervoeren.

En om de lippen van Raffles verscheen een flauwe glimlach. . . .

Hij stond op van den rand van zijn brits, rekte zijn leden eens, en strekte zijn armen uit, zoodat de boeien aan zijn polsen rinkelden, want men had dezen bijzonderen gevangene, in strijd met de gewoonte, geboeid in zijn cel gevoerd, uit vrees dat deze wonderlijke man er in zou kunnen slagen, toch te ontsnappen uit het raam, al leek dit ook pure krankzinnigheid, al was dat raam twintig meter boven den grond, al patrouilleerde daar beneden voortdurend een schildwacht, al zou hij over een muur van drie meter hoog moeten klauteren bezet met scherpe punten, en al keek er ook om het kwartier een cipier door het luikje van de deur.

Met Raffles kon men niet voorzichtig genoeg zijn, en het was op last van den hoofdcommissaris dat men hem de boeien had laten aanhouden.

Toen zij op den drempel van de deur stonden, wendde Hudson zich tot den gevangene en wilde iets zeggen, toen hij getroffen werd door de bleeke kleur van diens gelaat, de doffe oogen, en den smartelijk vertrokken mond.

Het was alsof hij plotseling hevige lichamelijke pijn leed.

„Wat is er?” vroeg hij ruw.

„Niets, of bijna niets, een aanval!” mompelde Raffles een oogenblik steun zoekend tegen de stalen deurpost.

Hudson keek hem een oogenblik wantrouwend aan, naar de klamme zweetdruppelen op de slapen van den gevangene, naar het thans grauwe gelaat en naar de trillende lippen.

„Ga nog maar weer even binnen, ik zal een glas water voor je halen, of den dokter, als het moet!” zeide hij toen. „Wat zijn dat voor aanvallen?”

„Het hart!” antwoordde Raffles nauwelijks verstaanbaar en met zijn geboeide handen op de borst drukkend. „Laat die dokter maar! en het water, het zal wel gauw weer over zijn. Maar ik vrees dat ik jullie niet lang meer tot

last zal zijn. Loop niet te vlug, zoo gaat het alweer."

Hudson stond nog een oogenblik in beraad, maar toen de gevangene de gang reeds begon af te strompelen met wankele schreden, was hij wel genoodzaakt hem te volgen na de deur van de cel in het slot te hebben geworpen.

Zwijgend ging het viertal verder en nu en dan moest Raffles hijgend stilstaan, om weder op adem te komen.

Zoo bereikte men, nadat een paar ijzeren deuren waren opengesloten, het begin van de luchtbrug, die naar het Paleis van Justitie voerde, en die even lang is als de straat breed, dat wil zeggen bijna twintig meters.

Deze gang of tunnel, van ijzer en beton gemaakt, heeft, zooals reeds werd opgemerkt, aan iederen kant vier ramen, die niet getralied zijn, maar van dik spiegelglas zijn voorzien, en die men niet kan openen.

Zij zijn boogvormig en reiken bijna tot aan het dak van de overdekte loopgang die van vloer tot het gewelfde plafond nauwelijks twee meter hoog is.

De drie cipiers wilden hun gevangene haastig over de luchtbrug voeren, maar juist voor het tweede raam, stond Raffles plotseling weder stil, met een akelig verwrongen gelaat, en kreunend als iemand die hevige pijn lijdt, terwijl zijn knieën onder hem knikten, en hij beide vuisten op de borst drukte.

Hudson, vrezend dat zijn gevangene op de plaats zou sterven, en niet goed wetend wat hij doen moest, keek radeloos rond, toen Raffles met zwakke stem zeide, steunzoekend bij een der cipiers:

"Water — om godswil water!"

"Ga water halen, Jim!" beval Hudson kortaf. "Ik geloof dat hij op zijn laatste beenen loopt! En vlug een beetje, en ga meteen maar den dokter waarschuwen! Het zweet staat hem op het voorhoofd!"

Een van de cipiers snelde weg.

En Hudson keek naar buiten nog altijd radeloos, en alsof hij vandaar hulp verwachtte in dit zeer ongewenschte geval.

De straat was tamelijk wel verlaten, zooals gewoonlijk, maar in het midden van dien verlaten weg kwam langzaam, maar steeds vaart vermeerderend een ladderwagen van de brandweer aanrijden.

Hudson vond het heel weinig belangrijk, en keek alweer naar zijn gevangene, en dat was misschien niet heel verstandig van hem, want hij had anders kunnen zien, dat onder het rijden de ladder werd opgedraaid, die nu een

schuinen stand aannam, en bij goed toekijken had hij moeten opmerken, dat de uiteinde zich tenslotte juist bevonden op dezelfde hoogte als het raam, waarvoor zijn gevangene half was neergezakt, zich vastklemmend aan het lichaam van den tweeden cipier, die al evenmin wist wat hij doen moest. Want de borst van den gevangene ging als een blaasbalg, uit zijn keel kwam een rochelend geluid, en hij scheen ieder oogenblik in zwijm te zullen vallen.

De zware brandweervagen kwam intuschen met steeds snellere vaart naderbij, en het volgende oogenblik zou hij onder de luchtbrug doorrijden.

Het volgende gebeurde met zulk een ongehooflijke snelheid, dat de hoofdcipier er naderhand zelf van getuigde, dat het geleken had op een snelverschietend droomgezicht.

Er klonk een vervaarlijk geraas van dik glas, dat in groote stukken omlaag kwam, en te pletter viel op een steenen vloer, en het uiteinde van een ladder kwam een klein stukje naar binnen steken, terwijl overal houtwerk versplinterde en glad afknapte.

De cipier, tegen wie Raffles aanhing, voelde zich eensklaps zijn revolvertasch ontnemen, tegelijkertijd met zijn lederen gordel, die de gevangene reeds had losgegespt, zonder dat de cipier er iets van bemerkte had.

En voor Hudson zelfs tijd had, een gebrul van woede te slaken, of van verbazing, of van schrik, had een hevige vuistslag hem reeds geveld, en het volgende oogenblik had Raffles zich door het raam gewrongen, en de stijlen van de ladder gegrepen, die op hetzelfde oogenblik omlaag ging, terwijl de wagen een klein eindje achteruit reed om vrij te komen van de luchtbrug, en een onderdeel van een seconde later met verbazende snelheid vooruitstoot, den hoek van Center Street omzwenkte, en om dien hoek verdwenen was, alvorens de van zijn revolvertasch beroofde cipier kans had gezien, het wapen van Hudson los te maken uit den holster, en door de ruit van het tegenovergestelde raam op de vluchtelingen te schieten.

Toen was het natuurlijk al veel te laat, en de man kon naderhand zelfs ternauwernood met eenige zekerheid verklaren, hoeveel brandwachts er op den wagen waren geweest, en zelfs of zij wel inderdaad een uniform hadden gedragen.

Hij maakte slechts nutteloos een zuiver ronde gaatje in het glas van het raam, en dat was alles wat hij kon bereiken.

Zoo versuft was de man, dat hij daar nog altijd stond, met de revolver in zijn hand, toen de derde cipier kwam aanloopen met een glas water in de hand, en de dokter van de gevangenis hijgend en puffend op zijn hielen.

En het was een verre van vroolijk gezelschap, dat daar bijeen was op de luchtbrug met haar totaal vernield raam, haar bewusteloozen hoofdcipier, de bewaker met zijn glas water, en de ander met zijn nutteloos vuurwapen.

Deze schutter was de eerste die in staat was om met moeite te hakkelen:

„Je zou — je zou toch... gezworen hebben, dat hij op sterven lag! Hij zag heelemaal blauw, en zijn oogen puilden uit de kassen!”

„Nu, dat hebben jullie knap gedaan!” zeide de geneesheer sarcastisch. „Hij heeft een truc toegepast, die nog maar al te dikwijls slaagt, en waarop jullie voorbereid hadden moeten zijn! Hij heeft eenvoudig zijn adem heel lang ingehouden, en — komedie gespeeld. Nu, ik zou hier maar niet blijven staan, want daarmee maak je niets goed.”

Dit was inderdaad een voortreffelijke raad, en de twee cipiers stormden dan ook weg, terwijl de geneesheer zich bezig hield met den juist bijkomenden Hudson, en ijlden regelrecht naar het kabinet van den directeur.

Deze keek verstoord op, bij dien onverhoedschen inval, en vroeg, zich tot een der cipiers wendend:

„Wat beteekent dat, Sparrow? Wat kom je hier eensklaps binnenvallen? Wat is er gebeurd?”

„Neem mij niet kwalijk, directeur!” hakkelde Sparrow, meer dood dan levend. „Ze hebben mij gezegd, dat die Raffles een weddenschap heeft aangegaan met hoofdcommissaris Harper, dat hij voor de avond viel zou zijn ontsnapt uit de gevangenis...”

De directeur stond langzaam op, en vroeg bijna toonloos:

„Wat zou dat?”

„Wel, directeur — Raffles heeft het met glans gewonnen!”

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De bankroof bij Hirschmann.

De brandweerwagen reed in zeer snelle vaart Center Street bijna geheel ten einde, en stond stil op den hoek van een bijkans verlaten zijstraat.

Raffles, Brand en Henderson, de beide laatste met brandweerhelmen op het hoofd en lange oliejasen aan, sprongen op den grond,

lieten den ladderwagen voor wat hij was, snelden de zijstraat in, en betraden een morsig slop waar geen levende ziel te zien was op dat oogenblik.

Achter de openstaande deur van een oud huis ontdeden Brand en Henderson zich haastig van hun jassen en helmen, zoowel als van

de valsche snorren, die hun zulk een krijgshaftig uiterlijk hadden gegeven, terwijl Raffles daarentegen haastig de pruik opzette, en zich den baard omhing, die Brand hem zonder een woord te spreken had toegestoken.

Tien seconden waren nauwelijks verstreken, of zij traden alweder naar buiten, gingen het slop verder uit, traden onder een poort door, en bevonden zich op Washington Square.

Hierop komen wel acht of tien verkeerswegen uit, en zij hadden dus de keuze.

Zonder zich in het minst te overhaasten namen zij een bus in noordelijke richting, niet tegelijkertijd, maar na elkander, en een half uur daarna waren zij weder vereenigd in het kleine huis, dicht bij River Side Drive, dat Raffles niet lang geleden gehoord had, en dat bij de politie tot op dat oogenblik nog volkomen onbekend was, tenminste niet als de verblijfplaats van den langgezochten, onvindbaren Gentleman-Inbreker.

Raffles gevoelde zich van dat oogenblik af volkomen gerust. Hij wist wel dat het in een stad als New-York met haar bijna zeven millioen inwoners zoo goed als onmogelijk is, een eenmaal verloren spoor te hervinden, vooral wanneer men, zooals hij, op de hoogte was van alle handgrepen der vermommingskunst.

De drie mannen zaten bijeen aan de ronde tafel, en nu pas stak Raffles glimlachend beide handen uit naar zijn trouwe helpers, en zeide:

„Voor de zooveelste maal moet ik jullie beiden weer danken! Ik had weliswaar gewed — maar het was ditmaal een gewaagde weddenschap! Groot was de kans dat ik haar zou verliezen, en als je mijn fluitsein vanmorgen niet aanstonds begrepen had. . . .”

„Maar ik begreep het heel goed!” riep Brand uit. „Het was kort maar duidelijk: „houdt de luchtbrug in het oog, neem een ladderwagen!” Dat was niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar, en je ziet dat het niet eens zoo moeilijk was!”

„Je denkt soms wel eens anders over dergelijke dingen, Brand!” merkte Raffles fijntjes op. „Maar dan moeten zij jenzelf betreffen! Als het om mij gaat, schijnen de moeilijkheden niet te tellen! Voor den drommel, waar had je dien uitstekenden wagen vandaan, hoe kwam je aan die uniformen?”

„Om met het laatste het eerst te beginnen, die uniformen leverden volstrekt geen moeilijkheden op, we hebben ze eenvoudig gehoord bij een theatercostumier, die er massa's van in voorraad had. Het was trouwens maar een

oliejas en een van die rare zuidwesters met een koperen plaat aan den voorkant, die hier de brandwachts op het hoofd dragen. Ik erken — lastiger ging het met den ladderwagen.

We hebben uren moeten zoeken, en toen hielp ons het geluk, want wij vonden het ding, waarmee wij je zijn komen afhalen, voor de deur van een reparatiewerkplaats staan, waar het zeker juist moest worden afgehaald! Wel, wij maakten korte wetten, Henderson ging maar dadelijk achter het stuurwiel zitten, ik nam mijn barsche stem aan, ik krabbelde een zoogenaamd volgbriefje op een blaadje van mijn bloc-note, dat ik den werkmeester toestak, en voor de man goed en wel begreep wat er aan de hand was, reden wij al met den wagen weg! Ik zag dat hij hem nog lang na keek, want hij had zeker al een blik geworpen op de achterzijde van mijn volgbriefje waarop ik geschreven had: „Wij nemen hem maar in bruikleen, het is voor een grap!”

„Je bent een duizendkunstenaar, Brand! Zag je me tijdig?”

„Nu, om je de waarheid te zeggen, had je geen half uur vroeger overgebracht mogen worden, want dan zouden wij te laat zijn geweest! Wij hielden ons nu maar, of er iets niet in orde was met den motor, maar ik hield voortdurend de gang in het oog, of de luchtbrug, zooals je het noemen wilt, totdat ik iets zag bewegen achter het raam, alsof daar een man ineen zakte, en al herkende ik je trekken niet, ik begreep dat het niemand anders kon zijn dan jij! Nu, de rest had niet veel om het lijf! Ik stuurde de wagen, en terwijl we reden draaide Henderson den ladder op, — de rest weet je! Het ding botste met zooveel kracht tegen de dikke spiegelruit dat zij in scherven gingen. Maar hoe heb jij het weten aan te leggen, om je begeleiders van het lijf te houden!”

Raffles legde in korte woorden uit wat hij had gedaan, en toen hij gereed was lachten de drie mannen zachtjes, elkander met glanzende oogen aanziende.

„Die arme Harper zal erg op zijn neus kijken!” riep Brand opgewonden uit. „En toch is het aan een kant jammer, dat je de weddenschap gewonnen hebt!”

„Hoezoo?” vroeg Raffles verwonderd.

„Wel, nu krijgen de New-Yorksche armen hun vijftig duizend dollar niet!”

„Die krijgen zij wel, Brand — thans niet omdat ik de weddenschap won, maar bij wijze van dankbaarheid! En nu hebben wij genoeg

gepraat, en zullen wij eens spreken over ons plan. . . ."

„Om nog vannacht naar Londen terug te keeren!" vulde Brand den zin aan.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan, en zeide op bestraffenden toon:

„Je bent toch onverbeterlijk, Brand! Wij kunnen immers onmogelijk teruggaan, voor ik volbracht heb wat ik tot Harper zeide."

„Wat zeide je hem dan wel?"

„Wel, dat ik de dieven wilde opsporen, die het geld van de bank van Hirschmann hebben gestolen, en drie arme drommels van klerken hebben vermoord. Ik ben bijna zeker dat die schelmen tot de Bende behooren, en ik zal niet rusten voor zij hun verdiende loon hebben gekregen."

„Maar dat noem ik gekkenwerk!" riep Brand uit. „Jij zelf sprak zoeven van het inwonertal van New-York, en nu zou je zelf iets willen verrichten, waartoe je de politie niet in staat acht."

„Ik werk met andere middelen, Brand — en ik heb wat meer houvast dan de politie!" hernam Raffles kortaf.

„In welk opzicht!" vroeg Brand, die zich volstrekt niet scheen te kunnen vereenigen met de opvatting dat zijn verblijf in New-York nog langer noodig was.

„Dat zal ik je zeggen!" antwoordde Raffles. „Je weet dat ik, vanmorgen, als commissaris Curwood vermomd, naar de bank van Hirschmann ben gegaan, om daar inlichtingen te vragen. Ik hoopte dat die vermomming mij nog wat meer voordeel zou opleveren, maar helaas beging ik een domheid, ik dacht niet aan de mogelijkheid, dat die dienstreis van onzen commissaris wel eens zou kunnen worden afgelast of uitgesteld. Je weet trouwens wat de verdiende gevolgen van die onvoorzichtigheid geweest zijn. Welnu, ik vernam bij Hirschmann, dat één der vermoorde klerken niet aanstonds is gestorven, maar nog de kracht had, voor hij den laatsten adem uitblies, te verklaren, dat de man die op hem geschoten had, onder de middelmaat was, dat hij wel zes of zeven tanden miste, en dat hij, loopend van den mondhoek tot bijna aan het oor het litteken had van een wonde, die hem niet lang geleden moest zijn toegebracht. Voor het overige droeg de kerel een masker, en voor de politie hebben deze aanwijzingen heel weinig waarde, maar voor mij daarentegen zijn ze kostbaar! Want ik zelf was de man, Brand, die dien bandiet zoo heeft toegetakeld! Of het juist zeven tanden geweest zijn, die ik hem

tijdens een worsteling heb uitgeslagen, ik zou het niet durven zeggen, maar in elk geval waren het er heel wat! Ik had als wapen alleen een stuk ijzer, waarmee ik hem neerbokste, en ik weet volstrekt zeker, dat ik hem toen een diepe jaap gaf, ter linkerzijde van de kaak!"

Brand, die aandachtig had toegeluisterd, vroeg nu, met gefronst voorhoofd.

„Je meent dus te weten wie die man is?"

„Ja, hij heet Bud Hare, bijgenaamd Jolly Hare. Waarom men hem „de grappige haas" noemt, dat is meer dan ik kan zeggen, en het doet er ook niet veel toe!"

„Prachtig! Dan zal ik nu even telefoneeren naar de politie, meldende dat ik den naam van een der daders van den bankroof ken, de politie arresteert den schurk, wij vertrekken over een uur naar de plek waar onze vliegmaschine zich bevindt en. . . ."

„En als wij ons zouden hebben overtuigd, Brand, dat zij zich nog altijd veilig op dezelfde plek bevindt, dan zouden wij dadelijk weer terugkeeren, naar New-York, wel te verstaan!" zeide Raffles kalm. „Want je vergeet een voorname zaak — en dat is het geld!"

„Denk je dan, je van dat groote bedrag te kunnen meester maken, dat Hare en zijn medeplichtigen geroofd hebben?" vroeg Brand op een toon van ongeloof.

„Die kans is althans groot! Gaat de politie echter tot een arrestatie over, dan zullen handlangers van de bandieten wel dadelijk gereed staan om de buit in veiligheid te brengen! Thans echter waken Hare en zijn mannen er nog over, en het komt mij gemakkelijker voor, het van hen weer af te nemen, dan van handlangers die ik nog niet ken!"

„Hij zal het wel niet thuis in een leeg sigarenkistje bewaren!" meende Brand schamper.

„En dat geloof ik nu juist wel!" hernam Raffles afgemeten. „Ik wil nu niet juist zeggen dat het een sigarenkistje zal zijn, maar hij heeft het geld thuis, daaronder zou ik heel wat durven verwedden. Hij is de leider, hij is zeer wantrouwend, en hij weet ook zijn wil wel aan de anderen op te leggen."

„Maar het is best mogelijk dat hij New-York allang achter den rug heeft," riep Brand op een toon van wanhoop.

„Het kan zijn, maar wij weten het niet zeker, en zekerheid is juist in dit geval onmisbaar!"

„Weet je dan waar die schurk zich ophoudt?"

„Ik wist waar hij twee weken geleden was, en daar zullen wij gaan zoeken!"

„En als hij daar niet meer is?"

„Dan volgen wij zijn spoor!"

Brand wierp Raffles een onderzoekenden blik toe en de onwrikbare uitdrukking van vastberadenheid die hij op dat mannelijk gelaat zag, overtuigde hem, dat hij er verstandig aan zou doen, iedere poging te laten varen, om Raffles tot andere gedachten te brengen.

Er zou niets anders opzitten dan den beker tot den laatsten, bitteren druppel te ledigen.

De jonge man zuchtte eens, en zeide berustend:

„Ik zie het wel, er valt niets aan te doen! Dat Kwade Oog zal ons blijven achtervolgen, tot er letterlijk niets mee van over is, of van ons!"

„Niet zoo zwartgallig, Brand!" hernam Raffles, terwijl hij hem de hand op den schouder legde. „Alles wijst er immers op, dat de macht van het Kwade Oog aan het tanen is, en dat het Genootschap wel spoedig tot het verleden zal behooren! Nu nog een flinken slag — en met dezen schrik van New-York zal het gedaan zijn! En nu zullen wij onze toebereidse- len eens gaan maken, want ik waarschuw jullie beiden, dat het wel eens een gevaarlijke onderneming kon worden, waarbij van weerszijden klappen zullen vallen."

Henderson zeide in het geheel niets, maar bekeek met een tevreden uitdrukking in zijn hondenoogen zijn verschrikkelijke vuist, waarmede hij spijkers door de dikste planken kon slaan, maar Brand zeide ironisch:

„Nu, als wij levend uit New-York vertrekken, dan zullen wij tenminste nimmer kunnen zeggen, dat wij met stille trom zijn heengegaan. Wij zorgen althans voor een waardig slot, dat moet ik zeggen! Waar woont die kerel ergens?"

„Ergens in de buurt van East River, in Brooklyn! Het is hier ver vandaan, en wij zullen wat moeten voortmaken!"

„Onze vermomming?"

„Matrozen, stokers, of sjouwers zal wel het beste zijn! Wij mogen in die wijk natuurlijk volstrekt niet opvallen, en het krioelt daar natuurlijk steeds van varengasten van aller aard. En denk er om, wapen je goed, want het is een gevaarlijke buurt, op de grens van de Chineezewijk, vol geheime opiumkitten en drankhuizen, en waar men zeer vlug is met het mes!"

„Prettige vooruitzichten!" bromde Brand binnensmond.

Raffles was al opgestaan, blijkbaar beziel-

met den vurigen wensch, dadelijk aan den arbeid te gaan, en vroeg:

„Is onze voorraad vermommingen nog aangevuld? Hebben wij alles wat wij noodig kunnen hebben?"

„O ja, alles — tot een doodshemd toe!" antwoordde Brand sarcastisch.

„Maar Brand, zoo pessimistisch heb ik je in langen tijd niet gehoord," zeide Raffles lachend. „Dat kleedingstuk zullen wij voorlooppig nog niet behoeven!"

„Dat zou mij anders niets verwonderen, nu ik de plek weet, waar je heen wilt gaan!" zeide Brand. „En ga nu maar mede ik zal je laten zien, welke aankopen ik in de laatste dagen nog heb gedaan! Een halve kelder is er mee gevuld, en je zult tevreden zijn! Er zijn Chineesche kleederen, uniformen van politie-agenten zoowel als van telegrambestellers, een paar stel dameskleederen, voor je onderdanigen dienaar, en nog te veel om op te noemen!"

„Dan zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan!" riep Raffles vroolijk uit.

De drie mannen begaven zich naar den kelder, zochten daar de kleederen uit die zij noodig zouden hebben, trokken ze aan, en vermomden zich, door hun gezicht wat groezelig te maken, hetgeen ruimschoots voldoende was voor het doel.

Zij gebruikten een stevigen maaltijd, door Henderson bereid, die een uitmuntend kok was, en met brood, kaas, eieren en macaroni wonderen wist te doen, staken hun wapens bij zich, en verlieten toen het huis aan den kant van de rivier, toen de schemering zich reeds als een blauwachtig waas over het druk bevaren water begon te strijken.

„Een uitstekende vondst, dat huisje," zeide Raffles tevreden. „Het ligt goed verscholen, het is van den kant van de rivier zoowel als van de stad te naderen, en het heeft twee uitgangen! Men gaat er aan de voorzijde in als een millionaire, deftig in de kleederen gestoken en men verlaat het aan den anderen kant als een bedelaar!"

„Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is niet zoo bijzonder!" liet de zware stem van Henderson zich hooren. „Dat zie je in de Beurs ook!"

„Je hebt zoowaar gelijk James!" hernam Raffles glimlachend. „En daar geschiedt het dikwijls in massa. En nu stil, want deze steeg hier zou ooren kunnen hebben! Wij zullen wat minder beschaafd praten, denk er om!"

Van dat oogenblik af spraken de drie mannen heel weinig, en niet zonder noodzaak.

Hun weg was lang, want zij gebruikten achtereenvolgens hun eigen beenen, een motorbus, een wagen van den underground, den viaductspoorweg, die hen ook over Brooklyn en Bronx voerden. Het was bijna half tien toen zij tenslotte van de bus stapten, Raffles kende hier goed den weg, en hij liep dan ook aanstonds een tamelijk smalle, morsige straat in, flauw verlicht en die volstrekt niet geleek op

een van die prachtige, breede verkeerswegen in de wijk van Manhattan, die des avonds en een groot deel van den nacht, daghelder verlicht zijn door de reusachtige reclames.

Het plaveisel was slecht, de huizen waren oud en gebrekkig, overal grijsde hier de armoede je tegemoet, hand aan hand gaande met de misdaad.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De jacht op het goud.

De drie mannen ontmoetten op hunnen weg slechts weinige menschelijke wezens, die in gebukte houding voort slopen, zooals roofdieren doen, wanneer zij rondsluipen in de bosschen, die hen zag geboren worden. Het waren bijna alle mannen, en de twee of drie vrouwen, die voorbijgingen, verdienden dien naam nauwelijks meer, het waren slechts wrakken, verongelukt op de rotsige kust van het leven, aangespoeld als schuim, giftige bloemen van het trottoir.

Maar deze vrouwen sloegen ternauwernood acht op de slechtgekleede varengasten, behalve de laatste, die een poging waagde, Raffles aan te houden, een eenige fleemende woorden tot hem sprak.

Deze bleef een oogenblik staan, keek de vrouw aan, en had groote moeite om in zijn rol te blijven want het liefst had hij die ongelukkige aanstonds al het geld gegeven, dat hij bij zich had gestoken. Hij begreep echter wel dat hij voorzichtig moest zijn, en zich volstrekt niet mocht blootgeven, vooral ook geen geld moest laten zien in deze sombere buurt, waar de misdaad rondwaarde, want niemand kon zeggen of diezelfde vrouw hem dan niet aanstonds hare vrienden op den hals zou zenden, om hem geheel uit te plunderen. En het was er Raffles juist om te doen, het huis waar zich volgens zijn berekening Joly Hare moest op-

houden, zoo snel en ongemerkt mogelijk te bereiken.

Raffles vergiste zich geen enkele maal, maar stapte flink door, sloeg een paar maal een straathoek om en ten slotte maakte hij een waarschuwend gebaar, en zeide fluisterend:

„In deze straat is het! Omstreeks vijf en twintig huizen verder! Maar ik denk niet dat het geraden is, de voordeur binnen te gaan, want dan zal hij aanstonds gewaarschuwd worden. Die Hare verdient zijn naam met recht, want hij is werkelijk zoo vlug als een haas, maar heel wat moediger! En slim als een vos! Wij zullen dus zoo verstandig zijn, een bres te zoeken in den muur van zijn vesting, en daar binnen te dringen, — om het duidelijker te zeggen, wij moeten over de daken gaan! Ik weet hier een oud pakhuis, dat aan een steeg grenst, waar men zeer gemakkelijk kan binnengaan, en zoo op het dak komen, en al zijn de huizen hier niet van dezelfde hoogte, gevaarlijk is de tocht niet, want wij hebben wel steilere bergen beklommen. We moeten....”

Raffles hield plotseling op, en tuurde de straat in.

Bij het schijnsel van een lantaarn zag Brand, hoe de wenkbrauwen van Raffles zich fronsten, en hoe zijn lippen werden open genepen.

„Wat is er?” vroeg de jongeman zachtjes.

„Er is — dat wij te laat zijn!” antwoordde Raffles kortaf. „De politie is ons voor geweest. Daar staat hun auto met gedoofde lichten aan de overzij van de straat! Ik kan mij er niet in vergissen!”

„Maar — wie zegt je dat de politie juist om Hare komt?”

„Het zou al te toevallig zijn, als zij het juist in deze straat op een ander had voorzien!”

„Maar hoe kan de politie met mogelijkheid weten, dat Hare met een paar helpers den bankroof heeft gepleegd?”

„O, zij kan wel eens een aanval van helder inzicht hebben gekregen!” zeide Raffles schouderophalend. „Er zijn zooveel mogelijkheden! Hare had een minnares, die vroeger al eens bedreigd heeft, zich op hem te zullen wreken wegens ik weet niet meer wat. Wie kan zeggen of zij hem niet vandaag aan de politie verraden heeft? Maar praten helpt weinig, ik moet het feit constateeren, dat wij achter het net dreigen te visschen!”

„Dreigen?” herhaalde Brand. „Ik zou zeggen dat daaromtrent geen twijfel bestaat, en dat wij het verstandigst doen, als we maar dadelijk rechts om keert maken, zonder te pogen, onze vingers tusschen den boom en den schors te steken!”

Maar Raffles hernam rustig:

„Je kent mij nu toch lang genoeg, Brand, om te weten dat ik mij niet zoo spoedig voor geslagen houd! Dacht je dat ik den strijd nu al opgaf? Geloof je dat ik het kalm zal aanzien, dat het geroofde bedrag, dat ik voor een ander doel had bestemd, in handen van de politie zal vallen, en misschien weer aan dien schavuit van een Hirschmann worden teruggegeven? Ik denk er niet aan! Kom spoedig mee, wie weet is de politie er pas, en kunnen we haar nog voor zijn.”

De drie mannen gingen haastig voorwaarts en sloegen een steeg in, welke Raffles hen had aangewezen. En zij moesten zich wel haasten, want nauwelijks waren zij het oude pakhuis binnengegaan, of achter zich hoorden zij de voetstappen van agenten, die blijkbaar een opdracht hadden gekregen in de steeg post te vatten, voor het geval de bankroovers zouden trachten te ontsnappen, en door de steeg zouden willen gaan.

„Volg mij!” beval Raffles zacht. „Er is een lift, maar het ding is heel oud, het werkt misschien niet meer, en als het wel werkt zal het zooveel geraas maken, dat men het in Hoboken kan hooren.”

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken, en bij het zwakke licht daarvan snelden zij vlug de trappen op, aan een stuk door, vijf verdiepingen hoog, tot zij even moesten uitblazen op de bovenste verdieping.

„En als het nu eens volstrekt niet op Hare gemunt was?” vroeg Brand fluisterend.

„Dan zeg ik alleen maar, des te beter Brand!” antwoordde Raffles. „En kom nu maar mede, ik weet waaraan ik zijn huis moet herkennen, en we hebben geen tijd te verliezen. Als wij een voorsprong van vijf minuten hebben zal het mooi zijn!”

„Ik voor mij heb het gevoel, alsof Henderson en ik ons vanmiddag gerust de moeite hadden kunnen besparen, je weg te halen uit. . . je weet wel vanwaar, want ik heb het voorgevoel, dat wij er binnen een uur alle drie zullen zitten!” zeide Brand droogjes.

„Weg met die pessimistische opvattingen, Brand!” zeide Raffles bestraffend. „Ik ken hier de daken waarschijnlijk heel wat beter dan de politie, en zoo spoedig zullen zij ons niet hebben!”

De drie mannen waren juist door het dakluik geklommen, toen er op eenigen afstand snel achter elkaar drie schoten klonken.

Klaarblijkelijk was de strijd reeds begonnen, en wel wat te vroeg, dat moest Raffles erkennen.

„Ik stel voor om maar weer terug te gaan!” zeide Brand op dringenden toon. „Het dient tot niets om hier ons hachje in gevaar te stellen, want die agenten schieten maar raak, en wij zien er nu niet bepaald uit, om vertrouwen in te boezemen!”

„O, maar ik well!” viel Raffles hem met een zacht lachje in de rede, en het volgende oogenblik had hij zijn werkpak, het slobberige colbert en de wijde broek met kreukels uitgeworpen, en Brand zag tot zijn verwondering, dat hij daaronder opnieuw de uniform van commissaris van politie droeg.

„Dat was een kleine verrassing,” ging Raffles glimlachend voort, terwijl hij een platte uniformpet uit den zak van het weggeworpen colbert nam, en opzette. „Ik weet niet welk voorgevoel mij waarschuwde, dat ik verstandig zou doen, het mes aan twee kanten te doen snijden! En het is maar goed dat ik mijn voorgevoelens nooit in den wind sla!”

„Maar het nut?”

„O, dat zal spoedig genoeg blijken! Het is duidelijk dat er al agenten ergens tusschen de zware schoorsteenen en bij de dakgoten verborgen zitten, en als wij hier in deze plunje

werden aangetroffen, zouden wij zeker zonder omslag worden meegenomen naar het bureau! Thans zijn jullie voorloopig mijn gevangenen. En ik wil nu wel toegeven, dat ik een betere gelegenheid zal moeten afwachten om den buit in bezit te krijgen, al zweer ik je, dat die gelegenheid zich heel spoedig zal voordoen!"

Er klonk juist weer een schot, gevolgd door geschreeuw, het geluid van een worsteling, een kreet van pijn en woede, en dadelijk daarop weer een schot.

Daar kon niet aan getwijfeld worden. Het gevecht was reeds in vollen gang, en de politie had het wild in zijn hol overvallen, maar toch nog niet onverhoeds genoeg, om iederen tegenstand nutteloos te maken.

"Waarop wachten wij nu eigenlijk om ons uit de voeten te maken?" vroeg Brand ongeduldig. "Ik kan volstrekt niet inzien wat we hier nu nog te maken hebben!"

"Ik wel Brand! Ik moet eerst weten wat er met den buit gebeurt, en wie hem in zegepraal zal wegdragen! Want ik zal natuurlijk de partij moeten aantasten, die het geld in handen zal weten te krijgen!"

"Maar dat zal natuurlijk de politie zijn!" fluisterde Brand opgewonden. "Zulk een overval wordt niet met twee of drie man ondernomen, maar met twintig of dertig, en daartegen kan men zich niet verzetten, zelfs niet als men Bud Hare heet!"

"Dat stem ik toe! Men kan zich niet verzetten, maar men kan misschien tijdig vluchten! Wij zullen eens zien of hij in staat kan zijn geweest langs de straatzijde te ontkomen! Ga mee, en struikel niet over de dakranden, en over de steunijzers van de schoorsteenen!"

Het dak was hier plat, met grint bestrooid, hier en daar een schoorsteen, en vrij vlug bereikten zij den uitersten rand, aan den kant van de straat, waar Raffles zoeven de politie-auto had zien wachten.

Toen zij voorzichtig over den rand keken, na zich languit op het dak te hebben uitgestrekt, zagen zij daar nu drie auto's staan, waaronder een groote patrouillewagen, die twintig manschappen kan overbrengen.

Donkere gedaanten bewogen zich heen en weer, en juist toen de drie mannen het hoofd weer wilden terugtrekken, zagen zij snel achtereen twee lichtflitsen in schuine richting omhoog schieten, onmiddellijk gevolgd door den knal van de schoten. De politie daar beneden had zeker verdachte gedaanten aan de vensters zien staan, en na een korte waarschuwing gevuurd.

"Zij nemen paardemiddelen te baat!" bromde Brand. "Naar het schijnt wordt er nogal kwistig met de revolvers omgesprongen! Ik stel voor om terug te keeren!"

"Dit is nu de derde maal, Brand, en je schijnt heelemaal te vergeten dat wij langdenzelfden weg niet eens meer terug kunnen, omdat er ook in de steeg politieagenten staan!"

"Maar jij hebt toch de uniform van commissaris aan!"

"Dat is waar, maar ik mag mij niet al te spoedig vertoonen, anders komt het bedrog dadelijk aan het licht! Het is duidelijk dat die agenten, en de inspecteur die hen wel zal aanvoeren heel precies geweten hebben wie er van de partij waren, en dus wel wat verwonderd zouden opzien, als zij mij hier zoo eensklaps zagen opdagen! Ik vind de positie hier niet kwaad, goed geschikt als observatiepost, en betrekkelijk veilig!"

"Erg betrekkelijk!" hernam Brand sarcastisch. "Het is hier even veilig als in die loopgraaf in Vlaanderen, die ik mij nog zoo goed herinner, en boven welks top je geen leeg sardineblikje kon uitsteken, of er zaten op hetzelfde oogenblik zes kogelgaten in! Stil eens, ik geloof dat ik al hoor loopen!"

De drie mannen luisterden ingespannen.

Inderdaad knarste ergens het grint op het platte dak onder haastige voetstappen, en niet van één man, maar wel van drie of vier, en die voetstappen begaven zich in de richting van de steeg, waar de agenten op post stonden.

De drie mannen kropen voort tot zij den voet hadden bereikt van een viertal schoorsteenpijpen, die door ijzerdraden werden geschraagd.

Overal zag men van die bliken pijpen, en overal waren ook draden, en men moest voorzichtig zijn, om die te ontwijken.

En terwijl ze nog luisterden naar diezelfde schreden, gebeurde er plotseling weer iets onverwachts.

Want eensklaps baadde het geheele dak, of liever het samenstel van daken, die de huizen van het geheele blok dekten, in een zee van licht.

Het was duidelijk dat de politie de zaken grootscheeps deed, en ergens op een nog hooger gelegen dak een krachtig zoeklicht had opgesteld, hetwelk alle hoeken en gaatjes daghelder verlichtte, behalve natuurlijk die plekken, achter de gemetselde schoorsteenen

en hooge dakranden, die van het zoeklicht waren afgewend.

En in dat grille licht snelden op een afstand van ongeveer dertig meter eenige mannen over het dak, waarvan er een de anderen ver vooruit was, zonder hoed, met verwilderde haren, en blijkbaar een van de overvallen bankroovers, die zijn heil zocht in de vlucht. Wel vijftig meter achter hem snelde een tweede man, die een blijkbaar zwaar valies droeg, dat hem in zijn bewegingen belemmerde.

Vlak achter dezen man, en de hand naar hem uitstrekkend liep een politiebeampte, zijn knuppel in de rechtervuist en gereed om toe te slaan.

De drie mannen, die zich snel hadden gebukt achter den beschermenden schoorsteen, vroegen zich af waarom hij niet schoot, maar waarschijnlijk had de agent zijn wapen reeds leeggeschoten of wel hij had het in de worsteling verloren.

Nog weer verder kwamen nog een paar agenten te voorschijn, maar die hadden het met andere bandieten aan den stok, die naar alle richtingen poogden te ontkomen.

De agent die den man met het valies achtervolgde had hem bijna ingehaald, en hief reeds zijn vreeselijken knuppel op om hem neer te slaan, toen hij in zijn blinden ijver struikelde over een der ijzerdraden, die de schoorstenen hielpen schragen, en languit op het dak viel.

Onmiddellijk bleef de man met het valies stil staan, keerde zich om, en in het zoeklicht glansde het metaal van een groot, breed mes, dat wel op een slagmes geleek, hetwelk hij hoog had opgeheven, gereed om den gevallen man in den nek te treffen.

Maar reeds had Raffles de revolver getrokken, mikte even en vuurde.

De bandiet maakte een lichtsprong, onder het uiten van een gebrul van pijn en woede, het mes ontviel zijn hand, hij bracht den hand naar den verbrijzelden schouder, en stortte toen neer op het dak.

Maar de man die ver voor hem uit had geloopt, en die blijkbaar slechts op zijn eigen heil bedacht was, had reeds even te voren den rand van het dak bereikt, aan de steeg grenzend, die ongeveer vijf meter breed was, en natuurlijk de agenten ontwaard. Hij scheen slechts een ondeelbaar oogenblik te aarzelen, verdween een kort oogenblik uit het gezicht en kwam terug met een langen ladder, dien hij oprichtte, en toen met inspanning van al zijn krachten naar de overzijde schoof, zoodat

de stijlen nog juist even heenstaken over den dakrand van de tegenoverliggende huizen, die omstreeks een meter hooger lagen dan die van het dak, waarop hij zich thans bevond.

De man moest wel krankzinnig zijn van vrees om over dien smallen ladder, die slechts met de uiterste einden op de daken rustte, den overtocht te wagen, en ofschoon Raffles zoowel als de politiemann met zijn knuppel hem toeschreeuwde om te blijven staan, wierp hij zich op de knieën en begon tegen den hellenden ladder op te klimmen, nadat hij nog tweemaal onder het uiten van een wilden vloek op zijn achtervolgers had gevraagd.

Beide schoten misten, en de man kroop verder. Hij was ongeveer halverwege, toen hij een kreet van doodsangst slaakte.

En daar was wel reden toe.

Want een der stijlen was, door de bewegingen van den ladder, van den gladden zinken rand afgegleden, en de ander zou zeker dadelijk dat voorbeeld volgen.

De bandiet, het gevaar inziende, trachtte nog terug te gaan, en dat werd juist zijn verderf, want hij zelf trok als het ware den ladder van zijn laatste steunpunt af, en met een verschrikkelijken gil stortte hij, na vruchteloos beide handen naar den reddenden dakrand te hebben uitgestrekt, in de diepte, waar zijn lichaam te pletter viel op de ongelijke keien van de steeg.

„Blijf zoolang hier!" beval Raffles fluisterend tot zijn beide metgezellen. „Ik zal jullie aanstonds komen halen. Ik moet eens zien of dat valies bevat, wat ik vermoed!"

En onbevreesd trad Raffles te voorschijn in het schelle licht van den schijnwerper, en trad toe op den politieagent, die juist overeind was gekrabbeld en met een pijnlijk gezicht zijn schenen wreef, die in onzachte aanraking waren gekomen met den harden rand van het gemetselde onderstuk van een viertal schoorstenen.

En Raffles zag dadelijk aan de uitdrukking van 's mans gelaat, dat deze op zijn quivive was.

De oorzaak lag voor de hand.

Dergelijke verkleedingen waren voor de politie te New-York in dien tijd niets bijzonders, en zij hadden geleerd, argwanend te zijn.

Het zou geheel iets anders zijn geweest als Raffles den tijd had gevonden ook zijn gelaat te veranderen, maar thans pasten de keurige uniform en het ruwe, met roet bedekte gelaat tamelijk slecht bij elkaar, en ook Raffles zag dat in, hoewel bijna te laat.

Daar kwam nog bij, dat de agent hem natuurlijk niet gezien had bij het troepje, dat op deze expeditie was uitgetrokken, en zich zeker verbaasd afvroeg, hoe hij daar zoo plotseling op dien uithoek van het reusachtige dakencomplex verzeild was geraakt.

Het was een geluk voor Raffles, dat hij zulk een goed gelaatskenner was, en onmiddellijk doorzag, wat er in het gemoed van dien plichtsgetrouwen politiebeambte omging.

Hij zag hoe deze reeds zijn fluitje te voorschijn haalde, om zijn makkers, die over de daken verstrooid waren, ter assistentie op te roepen, en zeide:

„Niet fluiten agent!”

Met het fluitje reeds in de hand vroeg de man:

„Mag ik even om uw kaart vragen, commissaris? Ik hoop niet dat u mij brutaal zult vinden, maar wij hebben vandaag nog meer te doen gehad met nagemaakte commissarissen, en ik moet voorzichtig zijn! Voor zoover ik weet was u er heelemaal niet bij, toen we hier heengingen. Er was een inspecteur, er was een brigadier, en voor de rest alleen maar agenten!”

Terwijl hij sprak ging het fluitje langzaam naar boven, maar voor hij het aan zijn lippen kon brengen had Raffles hem bij den arm gevat, en hem met een enkele, korte beweging, ontleend aan de Japansche worstelkunst, rugelings ter aarde geworpen.

„Ik had gezegd, dat je niet zoudt fluiten, en ik ben er aan gewend dat mijn bevelen worden opgevolgd,” zeide hij kortaf.

„Ik had dus gelijk — je bent. . . .” bromde de agent, zich krommend in den stalen greep van Raffles' vuist.

„Noem den naam maar niet brave kerel, het zou je maar pijn doen!” viel Raffles hem in de rede.

Raffles stak de vrije hand op, en onmiddellijk kwamen Brand en Henderson toesnellen.

„Een heel schrandere agent, die stellig vlug promotie zal maken!” zeide Raffles glimlachend, den man nog steeds met gekromden arm op het platte dak neerdrukkend. „Hij heeft mij doorzien! Het is jammer, maar wij zullen hem onschadelijk moeten maken, anders schreeuwt hij al zijn makkers bij elkaar! James, bindt hem met je riem — Charly je zakdoek!”

Nog voor de man er aan had kunnen denken, zijn alarmfluitje te vervangen door zijn natuurlijke stem, was hem reeds een doek in den mond geduwd, terwijl Henderson hem met

zijn riem stevig vastbond aan den schoorsteen.

De strijd scheen op dat oogenblik reeds bijna volstreden te zijn, want er werd in het geheel niet meer geschoten, en het was weer stil geworden op de daken.

Raffles begreep echter maar al te goed, dat de agenten die de schijnwerpers bedienden, duidelijk hadden moeten zien wat er voorviel, en zeker niet zouden nalaten, zoo spoedig mogelijk hunne collega's te waarschuwen.

De eerste waarschuwing kwam trouwens al op een onverwachte wijze, in den vorm van een karabijnkogel, die Raffles rakelings langs het oor ging, en platsloeg tegen den voet van den gemetselden schoorsteen.

Hij greep haastig het valies, opende het vliegensvlug, overtuigde zich dat het louter gemunt goud en bankbiljetten bevatte, en zeide:

„Nu wordt het werkelijk tijd, om aan onzen terugtocht te denken! Wanneer zij met zulke wapens beginnen, trekken wij aan het kortste einde, en trouwens, ik houd niet van zulke grove effecten! Laten wij zooveel mogelijk dekking zoeken achter de schoorsteenen en dan maar het eerste het beste zolderluik in!”

Er werd nog wat geschoten, en de korte tocht was gevaarlijk genoeg, maar de drie mannen zorgden er zooveel mogelijk voor, een schoorsteen tusschen zichzelf en de schutters te houden, en zij zuchtten verlicht, toen zij een openstaand dakluik vonden, waar zij zich door lieten glijden.

Op een stikdonkeren zolder wachtten zij wel een half uur lang, tot zij niets meer hoorden, en toen slopen zij voorzichtig de verraderlijk krakende trappen af, openden gelijkvloers een glazendeur, die op een morsig binnenplaatsje uitkwam, klauterden over een schutting, bevonden zich alweder op een binnenplaats, opende de deur van een groot lokaal, dat een timmermanswerkplaats bleek te zijn, en stonden een oogenblik daarna in een volkomen verlaten, donkere, vrij breede straat, die hen rechtstreeks naar de kade van East River voerde. . . .

Den volgenden middag ontving hoofdcommissaris Harper een briefje van den volgenden inhoud:

Hooggeachte Heer Harper! Bescheidenheid siert den mensch, maar ik moet u toch even opmerkzaam maken op de om-

standigheid, dat ik mijn kleine weddenschap met u gewonnen heb! Ook het geld van de Bank is in mijn bezit, op een paar honderd dollar na. Ik hoop er een goed gebruik van te maken, heel wat beter althans, dat de Bankroovers en Hirschmann zelf ervan zouden hebben gemaakt.

Ik verzoek u vriendelijk, het oog te willen vestigen op agent Nr. 1049, die zich een zeer plichtgetrouw en schrandere be-

ambte heeft getoond, tijdens die opwindende episode tusschen de schoorsteenen, gisterenavond. Hij verdient het, dat hij snelle promotie maakt, want hij is een der zeer weinigen, die dengene doorzagen, die zich noemt, met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

Uw dw. dnr.
JOHN RAFFLES."

De volgende aflevering (Nr. 633) bevat .

Baäl de Menschenverslinder.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885